

# *Tengernek Csillaga*

2016. jan.–febr.  
XXI/1. szám

*Mária korszakának lapja*

Ára: 290,- Ft



Turbék – kegykép

## Tartalomjegyzék

### ***Hogy szívből megbocsássunk***

*Imádott Istenem!  
Esengve kérlek, légy irgalmas hozzánk!  
Engedd, hogy elmerüljünk Szentséges Szívedben,  
az irgalom és a szeretet lángtengerében!  
Szereteted izzó lángja égessen ki bűnös szíveinkből  
minden gyűlöletet, ellenszenvet!  
A Te végtelen szereteted késztesen bennünket,  
hogy szívből megbocsássunk minden ellenségünknek!  
Elfelejtünk minden sérelmet!  
Szíved szeretetének izzó lángja égessen ki a lelkünkéből  
minden fájdalmat, amelyeket ellenségeink okoztak nekünk.  
Uram, Te mondd ki bennünk a szavakat,  
amelyeket a keresztfán imádkoztál:  
Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek,  
és vértanúd, szent István szavait: Atyám, ne rójad fel nekik ezt a  
bűnt! Kérlek, add kegyelmedet, hogy ki tudjuk mondani:  
Uram Jézus, Irántad való szeretetből, szívből megbocsátok.  
Kérlek, bocsáss meg Te is nekem, nyomorult bűnösnek!  
(Mária Julianna lelki naplója, XII. kötet, 2013.01.01.)*

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 12.....	1
Isten anyai arca?.....	5
Részlet a Szeretláng Naplóból (6).....	9
A Szent Vér és az engesztelés .....	15
Az Egyház hét szentsége (2. rész).....	19
Vér és könnyek.....	24
Európa a bevándorlók számára háborús terület, nem alkalmaz- kodni, hanem hódítani jönnek.....	25
Az idők vége .....	28
Larroque atya Magyarországon és Vajdaságban járt .....	31
A köd fölött győzedelmeskedett.....	37
Talán egy poszáta volt .....	38
<b>Mária-kegyhelyek</b> Turbék.....	39
<b>Mária kicsinyei</b> Szeplőtelen Szívem lesz a menedéketek.....	41
<b>Rózsafüzér</b> Az Egyház elpusztíthatatlan.....	46

---

#### **A Szerkesztőség címe:**

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: [www.tengernekcstillaga.hu](http://www.tengernekcstillaga.hu)

E-mail: [info@tengernekcstillaga.hu](mailto:info@tengernekcstillaga.hu)

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,  
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

[www.co-print.hu](http://www.co-print.hu)

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Szentföld, Názáret,  
Szent József templom

*A Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető  
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-  
letve e-mailen és megvásárolható a templom-  
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-  
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány  
bankszámlaszáma: K&H Bank  
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

## XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 12.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

### A kinyilatkoztatás stációi

(2012. december 12.)

Kedves Testvéreim!

Az előző katekézisban Isten kinyilatkoztatásáról beszéltem, ami nem más, mint Isten föltárulkozása, s szerető, jóságos tervének közlése. Ez az isteni kinyilatkoztatás beleszővődik az időbe és az emberi történelembe: a történelemben amely „helyé válik, ahol megbizonyosodhatunk Isten tevékenységéről az emberiség javára. Isten azokban a dolgokban ér el bennünket, amelyek számunkra a legmegszokottabbak, és könnyen felmutathatók, mert mindennapi egzisztenciális környezetünket alkotják, amelyektől elszakítva nem tudnánk megragadni önmagunkat.” (Boldog II. János Pál pápa: *Fides et ratio* enciklika, 12.)

#### *A kinyilatkoztatás és a történelem*

Márk evangélista világosan és tömören számol be Jézus igehirdetésének kezdetéről: „Betelt az idő, közel van az Isten Országá” (1, 15). A Jézus Krisztusban megvalósuló üdvösség, amely megvilágosítja a egész világ és az ember történelmét, és értelmet ad neki, a betlehemi barlangba ragyogott fel; a misztérium, amelyet hamarosan szemlélni fogunk a Szent Születésben. A Názáreti Jézusban mutatja meg Isten a maga arcát és várja az ember döntését, hogy felismerje és kövesse Őt. Az, hogy Isten kinyilatkoztatja magát a történelemben, azért, hogy a szeretet dialógusába lépjen az emberrel, új értelmet ad az ember egész útjának. A történelem nem évszázadok, évek és napok egyszerű egymásutánja, hanem egy olyan jelenlét ideje, amely tartalommal és biztos reménnyel ajándékozza meg a történéseket.

### *A kinyilatkoztatás stációinak forrása a Szentírás*

Hol olvashatunk Isten e kinyilatkoztatásának a stációiról? A Szentírás az a kiváltságos hely, ahol felfedezhetjük ennek az útnak eseményeit, és ismételten szeretnék mindenkit meghívni arra, hogy a Hit ezen évében gyakrabban vegyük kézbe a Szentírást, olvassuk és elmélkedjünk rajta, és nagyobb figyelmet szenteljünk a vasárnapi szentmisék olvasmányainak, mert ezek értékes táplálékot nyújtanak a hitünknek.

### *Isten nagy tetteinek emlékezete a Pászka*

Az Ószövetséget olvasva láthatjuk, hogy Isten beavatkozásai annak a népnek a történelmébe, amelyet kiválasztott magának és szövetséget kötött vele, nem elmúló és feledésbe merülő tények, hanem „emlékezetté” válnak, együtt alkotják az „üdv történetet”, amely az üdv történeti események ünneplésével elvenen él Izrael népének tudatában. Így a Kivonulás könyvében az Úr e szavakkal parancsolja meg Mózesnek, hogy az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulás nagy eseményét, a héber Pászkát ünnepeljék meg: „Ez a nap emlékezet legyen számotokra, úgy üljétek meg, mint az Úr ünnepét, nemzedékről nemzedékre örök szertartásként ünnepeljétek” (12,14). Izrael egész népe számára a megemlékezés arról, amit Isten művelt, maradandó törvény lett, hogy az idők folyását a régmúlt események emlékezete határozza meg, így azok napról napra formálják a történelmet és jelenvalók maradnak.

### *Isten nagy tetteinek emlékezetét őrizni kell*

A Második Törvénykönyvben Mózes így szól a néphez: „Vigyázz tehát gondosan magadra és a lelkedre, hogy el ne felejtőd azokat az ígéket, melyeket a saját szemed látott, és ki ne essenek a szivedből életed egyetlen napján sem. Tanítsd meg azokat a fiaidnak és az unokáidnak” (4,9). És így szól hozzánk is: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne felejtőd azokat a dolgokat, amelyeket Isten művelt velünk”. A hitet táplálja a mindig hűséges Isten felfedezése és emlékezete, aki vezérli a történelmet és azt a biztos és szilárd alapot jelenti, akire ráépülhet az életünk.

### *Isten nagy tetteinek emlékezete a Magnificat is*

A Magnificat is, amelyet Szűz Mária Istennek énekel, az üdv történet és az emlékezés kiemelkedő példája, amely jelenvalóvá teszi és megtartja a jelenben Isten cselekvését. Mária magasztalja Isten irtalmas beavatkozását népe konkrét útjába, a hűségét az Ábrahámmal és ivadékával kötött szövetséghez; és mindez a soha meg nem szűnő isteni jelenlét eleven emlékezete. (Lk 1,46–55.)

### *A Kivonulás jelentősége*

Izrael számára a kivonulás központi történelmi esemény, amelyben Isten megmutatta hatalmas erejét: kiszabadítja az izraelitákat az egyiptomi rabszolgaságból, hogy visszatérhessenek az Ígéret Földjére, és egyetlen és igaz Úrként imádják Őt. Izrael nem azért kel útra, hogy olyan legyen, mint bármely más nép – hogy független nemzet legyen –, hanem hogy a kultuszban és az életben Istennek szolgáljon, hogy biztosítson Isten számára egy helyet, ahol az ember engedelmes Neki, ahol Isten jelen van és imádják Őt a világban. Ez természetesen nem csak nekik szól, hanem feladatuk, hogy tanúságot tegyenek a többi népek körében. Ezen esemény ünneplése megjelenítés és aktualizálás, hogy Isten műve ne veszítse erejét. Isten hűséges a maga szabadító tervéhez, és folyamatosan megvalósítja azért, hogy az ember fölismerhesse és szolgálhassa Urát, s hittel és szeretettel válaszolhasson az Ő tevékenységére.

### *A kinyilatkoztatás csúcspontja Jézus Krisztus*

Isten tehát nem csak a teremtés kezdeti művében nyilatkoztatja ki magát, hanem úgy is, hogy belép a történelembe, egy nem a legszámosabb és nem a legerősebb nép történelmébe. És ez az isteni kinyilatkoztatás, amely halad előre a történelemben, Jézus Krisztusban éri el a csúcspontját: Isten, a Logosz, a teremtés kezdeténél lévő Szó testesült meg Jézusban és mutatta meg Isten igazi arcát. Jézusban teljesedik be minden ígéret, benne csúcsosodik ki Istennek az emberiséggel való történelme.

### *Krisztus megvilágosítja az Ószövetséget*

Amikor olvassuk az Emmausz felé tartó két tanítvány történetét, amelyet Szent Lukács beszél el nekünk, látjuk, hogyan világosodik ki, hogy Krisztus személye világítja meg az Ószövetséget, az üdvösség egész történetét, és mutatja meg a két Szövetség egységes tervét, egységességének útját. Jézus ugyanis a két kiábrándult és csalódott vándornak elmagyarázza, hogy minden ígéret beteljesedett: „Mózesen elkezdve az összes prófétánál megmagyarázta nekik, amit az Írásokban róla írtak.” (24,27). Az evangélista följegyezte a két tanítvány felkiáltását, miután felismerték, hogy útítársuk maga az Úr volt: „Ugye lángolt a szívünk, miközben beszélt hozzánk az úton és magyarázta az Írásokat?” (24,32.)

### *A kinyilatkoztatás nagy stációi*

A *Katolikus Egyház Katekizmusa* összefoglalja az isteni kinyilatkoztatás stációit, és átfogóan bemutatja kibontakozását (v.ö. 54–64. p.). Isten kezdetől fogva bensőséges közösségre hívta az embert, s miután engedetlenségével az ember



elveszítette Isten barátságát, nem hagyta őt a halál hatalmában, hanem újra meg újra felkínálta neki szövetségét (v.ö. a szentmise IV. kánonja). A Katekizmus végig kíséri Isten útját az emberrel a vízözön után Noéval kötött szövetségtől Ábrahám meghívásáig, hogy hagyja el szülőföldjét azért, hogy Isten népek sokaságának atyjává tegye őt. Isten a saját népévé formálta Izraelt a Kivonulással, a Sinai szövetséggel és a Mózes által adott Törvénnyel, hogy ez a nép mint egyetlen, élő és igaz Istennek szolgáljon neki. A prófétákkal Isten az üdvösség reményében vezette népét. Izaiás révén ismerjük a „második kivonulást”, a babiloni számkivetésből való hazatérést a saját földre, a nép újraalapítását. Ugyanakkor azonban sokan visszamaradtak a szórványban, és ezzel kezdődött ennek a hitnek az egyetemesége. Végül már nem csak egy királyt, Dávidot, Dávid fiát várták, hanem egy „Emberfiát” vártak, az összes népek üdvösségét. Kultúrákkal való találkozások zajlottak le, először Babilonnal és Szíriával, majd a görög sokasággal is. Így láthatjuk, hogyan szélesedik Isten útja, hogyan tárul ki egyre jobban Krisztus, a mindenség Királya misztériuma felé. Végül Krisztusban valósul meg a kinyilatkoztatás, Isten jóakarató terve a maga teljességében: Ő maga egyesít bennünket.

#### *A hit útjának alapvető sajátsága*

Elidőztem Isten – emberi történelemben folyó – tevékenységének emlékezte mellett, hogy megmutassam e nagy, az Ó és Újszövetségben bemutatott szerető terv stációit: az üdvösségnek az egész emberiségre vonatkozó egyetlen tervét, amelyet Isten hatalma fokozatosan nyilatkoztatott ki és valósított meg, amelyben Isten mindig reagál az ember válaszára, és újra kezdeményezi a szövetséget, valahányszor az ember csődöt mond. Ez alapvető a hit útján.

#### *Ádvent hívó szava*

Az Ádvent liturgikus időszakában vagyunk, amely Karácsonyra készít elő. Mint valamennyien tudjuk, az *Ádvent* annyit jelent mint ‚eljövétel’, ‚jelenlét’, és az ókorban a király vagy a császár érkezését jelentette egy meghatározott tartományba. Nekünk, keresztényeknek a szó egy csodálatos és megindító valóságot jelent: maga Isten lépett ki a maga egéből és hajolt le az emberhez; szövetséget kötött vele úgy, hogy belépett egy nép történetébe. Ő az a király, aki leszállott ebbe a szegény tartományba, amely a Föld, és a testünket magára véve egy lévén közülünk, megajándékozott minket a látogatásával. Az Ádvent arra hív, hogy járjuk végig újra ennek a jelenlétnek az útját, és mindig újra arra emlékeztet, hogy Isten nem szakadt el a világtól, nem valahol a távolban van, nem hagyott magunkra minket, hanem különféle módokon jön, hogy találkozzon velünk, s ezeket a módokat nekünk meg kell tanulnunk és fel kell ismernünk. A hitünk, reményünk és

szeretetünk minden nap arra hív, hogy vegyük észre ezt a jelenlétet és tegyünk róla tanúságot ebben a gyakran felületes és szétszórt világban, és ragyogtassuk fel életünkben azt a fényt, amely megvilágosította a betlehemi barlangot.

## **Isten anyai arca?**

Istennek nincs teste, de mégis lehet egyfajta szellemi értelemben vett nemiségről beszélnünk. Ha lehet Atya és Fiú, azaz férfi nemű, akkor miért ne lehetne a másik oldal is Istenben? Annál is inkább, mert Isten tökéletes egység. Viszont csak úgy lehet totalitás (esse ipsum), hogy a férfi és női jegyeket egyaránt magában hordozza.

A férfi és női tulajdonságok elemzése egy emberképű megjelenítés, de így közelítjük meg Istent akkor is, amikor például azt mondjuk, hogy Isten lát.

Ratzinger, még bíborosként írt könyvében fejtegeti, hogy mindenben vannak polarítások, esetleg triászok, de a pozitív és negatív mindig egységet alkot.

Érdekes megemlíteni két pápai megnyilatkozást, melyeket érdemes szem előtt tartanunk:

I. János Pál pápa mondta: Isten atya, de még inkább anya.

II. János Pál pápa a nők méltóságáról írt könyvében idéz az Szentírásból: „Ezt mondja az Úr: Mint akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket” (Iz 66,13)

A zsidó nyelvben az irgalom = „rachmen”, az arabban „reham”. Ezen szavakból levezethető, hogy lakóhelyünk tulajdonképpen nem is Isten szívében, hanem Isten méhében van, hiszen a „rachmen” szó másik értelemben anyaméhet jelent.

Henri Boulad: A Szentlélek ezer arca c. könyvében beszél arról, hogy az Isten három személye közül elsősorban a Szentlélekben találjuk meg a női arcot.

A Szentírás több helyen is utal arra, hogy Istennek anyai arca is van.

„Isten megteremtette az embert a maga képére és hasonlatosságára, Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.” (Ter 1,27) A férfi és a nő együtt Isten képmása. Ezen idézet előtt található a Szentírásban, hogy „teremtünk embert” (Ter 1,26). Ez többszám! Ez arra utal, hogy Istenen belül megvan a többarcúság. Ennek a többarcúságnak az egyik oldalát talán a „bölcesség” szóval, ez esetben a „teremtő bölcsességgel” lehetne legjobban jelezni.

A teremtő bölcsességgel kapcsolatban a Példabeszédek könyvében találjuk a következő mondatot: „Alkotó munkája elején teremtett az Úr, ősidőktől fogva, mint legelső művét” (Péld 8,22). Ebből az idézetből (és folytatásából) az sugalmazódik, hogy a kezdetek kezdetén – talán az is felvetődik, hogy öröktől fogva – Jahve-nak, Istennek társa van, mintegy szerelme, hiszen ezt olvashatjuk a

Prédikátorok könyvében: „Ott voltam mellette, mint a kedvence, bennem gyönyörködött” (Préd 8,30). A Sirák fia könyvében pedig ez áll: „A Magasságbeli szájából jöttem elő, mint elsőszülött valamennyi teremtmény előtt. Bejártam az ég kerekességét egymagam, behatoltam a tenger mélységébe.” (Sir 24,5-8)

Ebből az rajzolódik ki, hogy a bölcsesség (Szófia), a teremtmények elsőszülötte, valamifajta világlélek, világszellem, aki „Istennel együtt lakik. A Mindenség Ura megkedvelte, mert be van avatva Isten ismeretébe, és művében ő a tanácsadója.” (Bölcs 8, 3-4)

Ezekből az idézetekből úgy rajzolódik ki, hogy a Szófia egyfajta Társteremtő, Jahve menyasszonya, akivel együtt teremtett az Isten.

Az Ószövetségben ott van a „Hokma” vonulata, az isteni bölcsesség vonulata, ez görögül Sophia, latinul pedig Sapientia. Ezek a szavak „femininumok”, nőneműek. Ugyanígy a „Ruah Jahve”, Isten Lelke is nőnemű kifejezés!

Az Ószövetségben beszélhetünk egyfajta bölcsességi irodalomról. A bölcsességi irodalom magában foglalja az alábbi ószövetségi könyveket: Jób könyve, Prédikátorok könyve, Példabeszédek könyve, Jézus, Sirák fia könyve, Bölcsesség könyve és az Énekek éneke.

Sirák fia könyvében találjuk, hogy „Anyja vagyok a szép szeretetnek.” (Sir 24,24) Ez egyértelműen női princípium.

Az Énekek Éneke tulajdonképpen beszélhet Isten belső szerelméről, Izrael szerelméről, az emberek szerelméről. Mindhárom szinten reális.

A zsidó Talmud és Kabbala is több helyen utal az Isten nőiességére.

A zsidó filozófiában Alexandriai Philon-t kell megemlíteni (ő „logosophianus” volt, azaz a logost és a sophiát azonosnak tekinti). De vannak ezen túlmutató gondolatai is. „Kezdetben („bő-résit” a zsidóban) teremtette az Isten az eget és a földet” (Ter 1,1). Ezt ő nem időben érti, hanem szerinte az „arhé”, az őselv nem más, mint a Sophia, a bölcsesség, aki által teremtett mindent. A 103. zsoltárban van: „Mindent bölcsességgel alkottál”. Tehát egy társteremtő Sophiával.

Vizsgáljuk meg, hogy Szofia és Ruah hogy kapcsolódnak egymáshoz? Ruah a zsidó nyelvben a Lélek jelzésére használt nőnemű szó. „Isten lelke lebegett a vizek felett” (Ter 1,2) Az itt használt zsidó szó eredeti tartalma az, hogy ott kotlott a vizek felett, mint egy anyagalamb, mely a fészkére száll, és fiókait átöleli, így öleli át Ruah a világot és a tohuba bohóból, a káoszából rendet teremt.

A Bölcsesség és a Lélek fogalma összekapcsolódik: „Benne (Szofiában) lélek van, értelmes és szent, egyetlen, sokféle és finom, ékesen szóló, gyors, szeplőtelen.” (Bölcs 7,22) „A bölcsesség Isten erejének lehelete (=Ruah)” (Bölcs 7,25) Ezen idézetek alapján tehát megállapítható, hogy Szofia és Ruah között a legbensőségesebb kapcsolat, netán azonosság van.

Az Újszövetségben is több helyen találkozunk a „bölcsesség” szóval. Így például Szent Pál apostol szerint a bölcsesség, a szófia Krisztusban van: „Krisztus Isten ereje és bölcsessége.” (1Kor 1,24) A Kolosszeiekhez írt levélben így fogalmaz: „A láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsőszülötte” (Kol 1,15). Az Efezusiakhoz írt levelében a bölcsesség fogalmát az Egyházra alkalmazza: „Legyen nyilvánvaló most az Egyház által Isten sokszoros bölcsessége a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Ef 3,10).

Érdekes elemezni a Szentlélek tevékenységét egyes újszövetségi eseményeknél. Így a Lélek „galamb képében szállt alá” vízkeresztkor (Mt 3,13-17). Galambképpen, galambszerűen szállt alá. A galamb, a perisztera nőnemű szó, és ez a Szentlélek. A Teremtés Könyvére emlékeztet, amikor a Lélek ott lebeg a vizek fölött.

Jézus születésének hírüladásakor ezt olvashatjuk a Szentírásban: „A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnýékoz téged, és ezért a Szentet, aki tőled születik, Isten Fiának fogják hívni.” (Lk 1,35) „Méhében fogant a Szentlélektől.” (Mt 1,18) Sokakban olyan érzést ad ez, hogy a Szentlélek „férfi” szerepet tölt be, mintegy „nemzi” Jézust. De erről szó sincs! Hiszen ha Isten Fiának fogják hívni, akkor a Mennyei Atya Fia és nem a Szentlélek fia. A Szentlélek közvetíti a Szentháromság szeretet energiáját. A Szentlélek a Szűzanyát, mint egy menyasszonyt öltözteti föl, teszi alkalmassá Isten Fiának a befogadására. A Szentlélek Isten teremtő erejének hordozója. Párhuzam van a Ter 1,2 és a Vízkereszt között. Van olyan vélemény, hogy a Szentlélek a maga anyai szerepéből részesíti a Szűzanyát.

Jézus szájából hallhatjuk János evangéliumában, hogy „Ha valaki nem születi újjá vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába” (Jn 3,5). „Ami lélekből születik az lélek.” (Jn 3,6) Az újjászületés lelke a Szentlélek. A születés egyértelműen anyasággal összefüggő dolog.

Jézus a búcsúbeszédében szól a Vigasztalóról, aki tanít, nevel bennünket. Egy családban jellemzően ezek anyai feladatok – különösen erkölcsi, vallási dolgoknál (vigasztal, tanít, nevel az anya).

Mint láttuk, az „Arché” nem feltétlenül időbeli kezdet jelöl, hanem rendezőely, kezdő pontja a világnak. Ha így tekintjük, akkor János evangélium legelső sora is mondhat valamit számunkra. „Az archéban volt a Logosz” – ez talán azt is jelentheti: az isteni bölcsességben rejtőzött a Logosz, az isteni Ige. És akkor rögtön olyan szentháromságos képhez jutunk el, mely atyai, anyai és gyermeki tulajdonosságokat foglal magába.

Szent Ágoston külön választotta a teremtett és a nem teremtett bölcsességet. Ő is úgy értelmezi a Teremtés könyvének első sorát, hogy a Bölcsességgel együtt teremtette Isten az eget és a földet.

Érdekes a korai századokból ránk maradt szír teológia. Az akkori szír, szent életű atyák a szofiánus vonalat követték. Antiochiai Szent Theophilos (†186) úgy beszélt a Szentháromságról, hogy Atya Fiú és Szófia. A „teremtsünk” szót úgy értelmezte, hogy Isten a Logoszával és Szófiával együtt teremtett. Szent Efrén és Szent Iréneusz is hasonlóan vélekedtek.

A IV. századi zsinatokon született a „Spiritus Sanctus” férfi nemű kifejezés. A Paraklétosz is hímnemű szó, így egy logoszofiánus fordulat ment végbe.

Ezek a zsinatokon fogalmazódott meg egyértelműen, hogy Isten több személyben létezik. A Szentlélek női vonásainak fel nem vállalása mögött talán ott volt a Gnózis-fóbia, annak befolyásától félhettek. (A „gnózis” görögül „tudás”, ez az alapja az igazi tudás tanának, erre épült a gnoszticizmus.) A férfi jogú társadalom is befolyásolhatta ezt.

A középkorban több helyen előfordul a Szófia „feltűnése”, például a képi ábrázolásoknál, pl. Bingeni Szent Hildegárd-nál (1098-1136) és más szerzőknél, misztikusoknál.

Michelangelo híres festménye a Sixtus kápolnában ábrázolja a teremtő Istent. Ha jobban megfigyeljük, az Isten hóna alatt egy női fej, női alak jelenik meg, amely Szófiát, az isteni bölcsességet ábrázolja – Michelangelo felfogása szerint.

Nyugat és kelet liturgiája is meg-megpendíti ezt a szellemi vonulatot. Például a nyugati liturgia Mária ünnepeinél az olvasmányok hagyományosan mind a bölcsességi könyvből voltak, de ma is használatosak.

A Keleti Egyházban amikor felmutatjuk a Szentírást, a Bölcsesség Krisztusra vonatkozik. De ott van az Akathisztosz himnusz, melyben Máriáról azt mondjuk, hogy Istennek szeplőtelen jegyese. Máriát tehát úgy tekinthetjük, hogy a Szófia ikonja.

Az újkorban egész sor misztikus jelent meg, főleg Jakon Böhme (1575-1624), aki nem a Szófia szót, hanem a Scientz szót használja, ami egyfajta ősalap. Ebből az őslétforrásból az Atya és Szellem-anya-társa, a teremtetlen Bölcsesség válik ki és kettejük gyümölcse a Fiú. A Böhm követők között kiemelkedik Emmerich Katalin és Kolbe atya, mindkettő szent lett. II. János Pál pápa is a Totus tuus mondatát tulajdonképpen tőlük örökölte.

Az orosz vallásbölcseket érdemes itt még megemlíteni: Szolovjov, Florenszkij és Bulgakov, akik a világbölcsességgel foglalkoznak. Bulgakov Szófiát az isteni lényeggel azonosítja, de másik két társa a Szentlélek személyéhez kapcsolja. Orosz földön Szófiát önálló lénynek kezelik (pl. novgorodi ikon), aki Krisztustól különbözik, de Máriától is különbözik, egyfajta Világszellemnek tekintik.

Nyugaton az urschallingi ábrázoláson a Szentháromság három alakja közül a középső női alak. Dietrich Bouts: Mária megkoronázása ábrázolásánál Mária és a Szentlélek egy vetületet alkot.

Vannak újkeletű szofiológiák a múlt században is. Teilhard de Chardint, de Jungot is valamiképpen ide vehetjük. Thomas Shiplinger Szofia – Mária c. könyve is erről szól.

Tévútnak látszik az Antropozófia, a Teozófia és a Trinoszofia. Utóbbi úgy képzelem, hogy van Atya, Fiú, Szentlélek és van anya, leány, szent szellem. Ha a női principium benne van a Szentháromságban, akkor miért kellene még plusz, mindezt megduplázni?

Az ún. Schneider-féle dogmatikai kézikönyvben szerepel, hogy a Szentleket a teremtés anyjának, az újjászületés fürdőjében újjáteremtettek anyjának és az Egyház anyjának nevezzük. A mostani (2015. október) Szinóduson az Örmény pátriarka azt mondta, hogy a keleti hagyományból az olvasható ki, hogy a Szentlélek az, aki hordozza Isten anyai szeretetét, anyai arcát. Ez az egész tulajdonképpen a gender-ideológia cáfolata.

Mindent összevetve a Szentírás alapján, illetve komoly teológusok, bölcselek és szentek véleményét is szem előtt tartva megállapítható, hogy az Isten teljességében leginkább a Szentlélekben jelenik meg a női, anyai szellemiség, tulajdonság. Így válhat a Szentháromság a család égi előképének, mintegy elővételezve a Szent Család és a szent életű családok életét.

*Dr. Cselényi István Gábor,  
görögkatolikus lelkész, ny. egyetemi tanár*

## Részlet a Szeretetláng Naplóból (6)

1962. május 14.

Ma ismét a Szent Szűz ébresztett fel. Most pihenő helyzetemben maradtam.

„Kármelita kislányom! Most az éj csendjében szeretnék beszélni veled. Hallgass meg, és közben pihenj. Ugye, tudod, hogy milyen nagy bánat van Szívemben? **A sátán munkája szédítő iramban söpri a lelkeket. Miért nem igyekeztek ezt minden erőttel, minél előbb megakadályozni?** Szükségem van a ti erőtekre, emészti lelkemet a sok fájdalom, mert látnom kell a sok lélek elkárkozását. Pedig sokan közülük akarataik ellenére sodródni bele.

A gonosz vihogva tárja ki karjait, és szörnyű kárörömmel ráncigálja azokat a lelkeket, akikért pedig Szent Fiam szörnyű kint és halált szenvedett. **Segítetek!**”

1962. május 17.

A reggeli imádságom közben a Szűzanya beszélt hozzám. A szentmisén is szünet nélkül panaszkodott, igen szomorú hangon. Úgy éreztem, kezét tördelte és esdekelt:

„A sátán vad dühe úgy fokozódik, hogy még az állhatatos lelkeket is megkaparintsa. Ne hagyjátok! Segítetek!”

És esdekelve könnyörög tovább. Lelkének fájdalma átömlik az én lelkembe is, és én is tehetetlenül vergődöm. Imám is sírásba fullad. Most, hogy e sorokat írom, a Szent Szűz fájdalma ismét mint hasító fájdalom hatol szívembe, és abba kell hagynom az írást a sírás miatt. „Édesanyám, mit tudok én tenni?”

„Menj, szólj az én fiaimnak, ők az én követeim lesznek.”

„Szűzanyám, szólj Te mellettem, én olyan nyomorúságos, semminél semmibb vagyok! Engem nem vesznek figyelembe, pedig már átadtam szavaidat, de mást, mit tudok én tenni? Édesanyám, még egyszer megkérlek, szólj Te. Szent Fiad ígérte, hogy Te majd igazolsz engem. Kérlek, Szűzanyám, igazolj engem, hogy higgyék el esdeklő könnyörgésedet. **Édesanyám, én is Veled őrlődöm**, szenvedek amiatt, hogy kérésed még mindig nem talált megértésre annál, akihez küldtél.”

Ugyanaznap még az Úr Jézus szólalt meg lelkem mélyén. Lelkem nagy csendjében nagyon meglepett ez, mert a búcsúzás óta nem hallottam szelíd, jóságos hangját. Most is csak alig hallhatóan, szinte sóhajszerűen szólt:

„Leányom, vigyázz! Mondj le egészen magadról, add át magad egészen Nekem. Tudod, milyen nagyon féltetek. Nagy árat fizettem érted, lelkedért sok szenvedéssel. A sok kegyelemből, mellyel szünet nélkül elhalmozlak, el ne vesszen egy szemernyi sem. **Vigyázz! A gonosz észrevétlenül akarja magát bevenni lelkedbe, és mint ragadozó, el akarja szívni lelked erejét.**”

„Hogyan, édes Jézusom? Hisz én már az ébredés pillanatában, ahogy elmém is öntudatra ébred, szívem első gondolatával magamat mellőzve és megvetve Neked ajánlom magam, nehogy a gonosz helyet találjon az ébredésnél lelkemben. Fogadj el engem, én Uram és én jó Istenem!”

„**Mondd ezt Nekem egész nap, ne csak az ébredésnél.**”

És egy halk sóhajjal még csak ennyit hallottam:

„**Leánykám!**”

1962. május 23.

Reggel alig vártam, hogy az Úrhoz érjek és megköszönjem a virrasztáshoz adott erőt, mellyel elhalmozott. Ő igen meg volt hatva, és én meg **alig bírtam ki Szívének dobogását**. Úgy hangzott szívemben, mint eddig soha nem érzett édesség. „Uram, nem vagyok méltó arra, amit velem teszel, de igyekezni fogok

minden erőmmel, hogy valami módon megháláljam jóságodat.” Ő tovább is érezte velem rendkívüli szeretetét. Ez a nagy jóság még parányibbá tett engem, és még jobban éreztem, hogy az, amit én nyújtok Neki, semmi az Ő szeretetéhez és ezerszeres kegyelmeihez képest.

**Kihagytam ezt az álmot.** Írás közben nem akartam leírni, de Ő mellém állva így szólt:

„Írd csak le, kislányom, ezt is.”

Május 16-ról 17-re virradóra ezt álmodtam. Nemigen szoktam álmodni, és ha igen, mire felébredek, azt is elfelejtem. De ezt az álmot nemhogy elfelejtettem volna, hanem inkább a felébredés után még jobban és élénkebben előttem volt.

Egy nagy fekete korongot láttam. A korong a felhők közepe táján volt, körülötte szürkésen gomolygó felhőkkel. A korong bal oldalán különös kinézésű férfiakat láttam, egészen soványakat, majdnem test nélkülieket. Szürkés ruha volt rajtuk. Arcukat nem láttam, csak tarkójukat. Ezekről hirtelen megéreztem, hogy ördögök, mégpedig a fő gonoszok. Mikor a korongra pillantottam, épp akkor lettek kész. Valami vasszerű lemezzel takarták el az imént még kristálytisztán látható korongot. Amikor a vaslemezzel elfedték, jól megvizsgálták, hogy jó munkát végeztek-e. És nagy vigyorgó önteltséggel megállapították, hogy jó munkát végeztek, munkájuk eredményével meg vannak elégedve. A jobb oldalon fehér felhőkben éreztem, hogy valaki nézi őket. Nem tudom, hogy ki volt az, csak éreztem, hogy nem rosszindulattal van. Lábainál három személyt /férfit/ láttam. Nem tudom, kik voltak, de úgy éreztem, a gonosz ellenfelei lehetnek, mert ahogy nézték a fekete korongot, azon tanakodtak, hogy miképpen lehetne eltávolítani. Közben a bal oldali személyek közül az, aki a legközelebb állt a jobb oldali személyekhez, közel hajolt és így szólt szörnyű kárörvendően, mint aki egész biztos a dolgában: „Ezt aztán vizsgálghatjátok, ezt jól megcsináltuk.” S még azt is mondta, hogy sok bajuk lesz vele.

Álmomban én is jól szemügyre vettem a fekete korongot, és nem tudom, hogy a jobboldali személyek is észrevették-e, de ahogy én elgondolkozva nézegettem, miként lehetne a korongot a sötétségtől megszabadítani, észrevettem, hogy a szélénél kis hajszálnyi átlátszó rés van. Miután ezt észrevettem, nagy megkönnyebülés vett erőt rajtam. Elhatároztam, hogy szólok a többinek, nincs minden elveszve. Csak fogjunk hozzá a fekete lap eltávolításához, mert úgy érzem, sikerülni fog. – Felébredtem.

Utána élénken átgondoltam az álmomban látottakat. Nem tudom, mit jelent, csak az a tudat maradt meg bennem, hogy bármilyen nehéz is, sikerül a lehetőséget megtalálni, és a sötét korongot ismét átlátszóvá tenni.



1962. május

Amióta az Úr Jézus jóságos, szelíd szavait távol tartja tőlem, azóta csend van közöttünk, vagyis csak egyoldalú a beszélgetés...

Gyermekeim vásárolni küldtek... Az ebéd végeztével elindultam, s ahogy a kapunk kiléptem, átnéztem, mit kell vásárolnom. Ő közben így szólt:

**„Nem zavarok?”**

Oly kimondhatatlan gyengéd figyelmességgel közeledett, hogy könnyeim nem tudtam visszafojtani. Kedvenc szavait suttogtam Feléje: „Soha meg nem szűnő szomjúsággal vágyódom Utánad.” – közben csendesen mentünk, több szó nem esett köztünk. Meghatódtam határtalan szelíd figyelmességén: Imádott Jézusom, bárha én is így tudnék Feléd közeledni!

Ezzel a vággyal megérkeztem vásárlásom színhelyére. Ő ott félrevonult. Úgy fájt ez nekem! Ő, az Istenember ily kimondhatatlan gyengédséggel és megértéssel van irántam Hazajövet újra így szólt:

„Mást nem akarsz mondani Nekem?”

„Édes Jézusom, a Te szavaidat imádkozom vissza Hozzád: Te vagy az én szemem fénye.” És éreztem, hogy mily sóvárgással várja szavaimat. Hosszú időn át most, hogy újra megszólalt, nagy öröm tölti el bensőmet. A lelki szárazság igen hosszú volt, és nyomorúságom nagyon a földhöz lapított. Szívesen viseltem, hisz Ő mondta, hogy a lelkem érdekében teszi.

Egyik nap már korán reggel kezdett nagy szomorúsággal panaszkodni:

**„Leányom, sok önmegtágadást kérek tőled, hogy sok kegyelmet adhassak helyette. Szüntelenül lobogjon benned az áldozat, az imádság és önmegtágadás szelleme. Tudj hallgatni szünet nélkül, mert Isten szava csak így fog szólni tovább is benned.** Tudj hallgatni, és ne dicsérd magad. Lelki életed a hallgatásban verjen gyökeret. Hallgatással engesztelj mások üres, tartalmatlan szavaiért. Engesztelj mások bizalmatlan tartózkodásáért, s közben önmagadban is fokozd az Irántam való hűséget és bizalmat. Ő, ha tudnátok, mennyire fáj isteni Szívemnek, ha mellőztök, és sokan egészen kizárnak szívükből! Minden reggel hozd Hozzáam áldozataid felajánlását, tedd szentségházam ajtaja elé, (és) az Én szeretetemtől lángot fog. Nehogy napközben kialudjék áldozataid lángja! Légy azon, hogy sok ilyen áldozatos lélek szeretete lobogjon Felém, hogy Általam a Mennyei Atya irgalmát leesdjétek.”

Közben elárasztotta lelkemet határtalan szeretetével, és még tovább is beszélt hozzám:

„Leánykám, tudod, milyen nagy a lelkek iránti szeretetem. Én minden lélekhez így szólnék, ha ők befogadnának, és menedéket adnának Nekem.”

„Ó, Uram, Te adtál előbb menedéket nekem, és ezért örök hálával tartozom Neked, melyet úgysem tudok soha leróni.”

„Ezt nem is kívánom tőled és senkitől sem, de hogy megkíséreljétek, ez igazán jól esne.”

Ma reggel még sok mindent mondott és kérdezett. Én rácsodálkoztam, mert előző napi álommal kapcsolatban is kérdezett és mondott több mindent:

**„Tudod-e, hogy mi az a fekete korong? Ez a Magyarok Nagyasszonya országa.** A fehér felhőben az Én Édesanyám volt, és az Őhöz közel eső lélek az Én kármelita fiam, kinek szíve Hozzáam van növe, megtesz Értlem mindent.”

Hogy ki az, azt nem mondta, és én is elfelejtettem megkérdezni. Közben az Úr Jézus átadta a szót a Szent Szűznek. Ezt oly nagy tisztelettel és áhítattal tette, hogy szívem dobogni kezdett hallatára. Most a Szűzanya ismételte el az Úr előbb mondott szavait az Ő kedves kármelita fiáról. Utána ismét az Úr Jézus szólt:

„Tudod-e, mit jelent a korongon a sűrű feketeség? Az a hét főbűn. Ez a korong hét lemezből van összerakva, és úgy van elfedve egyenként, de mégis úgy néz ki, mintha eggyé lenne olvasztva. A legfelső a bujaság, ez egy igen vékony és erős, de hajlítható lemez, melyet el kell onnan hajlítani. Ezt sok áldozatos imádság teszi hajlíthatóvá. Utána következik a másik, ez a jóra való restség, ezt nem lehet elhajlítani. Ez egy olyan fekete fémből van, mely törik, és csak egész apró szilánkokra törve, rettentő sok fáradsággal lehet egy-egy porszemnyit lekopatni belőle. Félni nem kell, Én veletek leszek a nagy munkánál. De vigyázzatok, mert a gonosz sem marad tétlen, és csak a szünet nélküli törekvés az, mely lekopatja a kemény korongot.”

És újra a Szent Szűznek adta át a szót. A Szent Szűz hangja határtalanul biztató és egyben könnyörgő is volt:

**„Tekintetek már rám, és vegyétek igénybe közbenjárásomat, közbenjáró segítségemet! Én akarok és tudok is segíteni, csak már látnám jóindulatú és szorgalmas elindulásotokat! Ne halogassátok! Igen sok időt elveszítettek. A gonosz sokkal több eredménnyel és szorgalommal dolgozik, mint ti. Úgy fáj ez nekem!**

Kármelita kislányom! Hozzád hajolok, anyai szeretetemmel simogatlak és megóvlak minden lelki veszedelemtől. Ne félj a gonosztól, aki állandóan ott settenkedik körülötted. Én letiportam, nincs mitől félned. Rejtőzz palástom mögé, és illesd csókjaiddal szent ruházatomat, melyet viselsz.”

A Szent Szűz szavai után az Úr Jézus mondott még sok mindent, de sajnos nem tudok mindent leírni. A szentáldozás után mélységes hálával megköszöntem a sok kegyelmet, és bocsánatot kértem az Úrtól, hogy olyan sokszor fogadtam Őt méltatlanul szívembe. És azokért is engeszteltem, akik most is méltatlanul fogadják

be Őt. Az Úr Jézus bankódásomra és engesztelésekre bőséges panaszba kezdett, csak úgy ömlöttek panaszos szavai:

„Leánykám, ha a szülő új ruhát vesz gyermekének, megköszönteti vele és lel-kére köti, hogy vigyázzon rá, mert nehezen tudta megszerezni. Mennyei Atyám is új ruhát adott a szent keresztségben, **a megszentelő kegyelem** csodás szépségű ruháját. És ti mégsem vigyáztok rá. Pedig van-e szülő, aki többet szenvedett, mint Én? Azért, hogy a megszentelő kegyelem ruhája újra tisztítható legyen, rendeltem a szentgyónást, és ti mégsem veszitek igénybe. Azért izzadtam vért. Azért koronáztak tövissel. Önként feküdtem szent keresztem áldott fájára. A kínok kínját szenvedtem, és utána elrejtőztem jelentéktelen (külső alá), szerénységgel, hogy megközelíthető legyek számotokra, és hogy ne féljetek Tőlem. Mint fehér pólyába takart kisgyermek, úgy rejtőztem a Szentostyába. És ha szívetekbe térek, vigyáz-zatok, ne legyen azon semmi szenny, sem szakadás, sem folt, mert van-e szülő, aki többet szenved gyermeke új ruhája megszerzéséért, és sokan még meg sem köszönik illendően. Mindennap ugyanazokat a közömbös szavakat érzés nélkül mondják csak el. Oda sem figyelnek, gondolatuk máshol kószál, és csak jönnek mindennap, és így megy ez évről évre. Nem gondolnak arra, hogy Én az emberi természetet is magamra vettem, és úgy kell Hozzám szólni, csak egyszerű, emberi szavakkal. Nem kell a két lépés illemszabályt betartani, hisz a szívékbe fogadtak.

Tehát ne hagyjatok ott egyedül! Szívem szeretetre és bizalomra vágyik. Én kér-lek, legyetek szívesek és szóljatok Hozzám, hogy alkalmam legyen szavaitokat kegyelmeim teljességével megválaszolni.

Leánykám, ahol csak teheted, hozd a lelkeket közelebb Hozzám!”

1962. május 24.

Könnyekig meghat, ha Eléje borulok, mint kisgyermek elé. Ő lélekben felém nyújtotta két kis kezét és (így) szólt:

„Csókold meg azok helyett is, akiknek hiába nyújtom!” Elhalmoztam Őt lel-kem minden vágyódásával, és megkérdeztem: „Van olyan, aki felé nyújtod, és nem törődik Veled?”

„Sajnos van. Csak azt sajnálom, hogy ezek előtt, mint szigorú bíró kell majd felemelni kezeimet.”

Ma így szólt hozzám:

„Engesztelj azok helyett is, akik Nekem szentelt lelkek, és mégsem törődnek Velem. Akiket Szívemen melengettem, elhalmoztam őket drága kincseimmel, és ők ott hagyják porosodni lelkük mélyén, pedig ha a bűnbánat szentsége által meg-fényesítenék, ismét rajtuk ragyogna kegyelmeim fényessége. De őket ez nem ér-dekli, ők csak a világ tarkaságain szórakoznak. **Aki nem gyűjt Velem, az szétszór.**”

És megkért az édes Üdvözítő, hogy elmélkedjem át Vele az Ő örök óhajtságait. Ez hosszú időn át tartott. Az imádságot átelmélkedte velem. Kár, hogy nem tudom leírni, mert ez csak úgy átment énem tudatába. Annyira áthatott bensőmben és Vele eggyé olvadt, hogy nem lehet szavakkal kifejezni. Időre vállalt munkám volt, és akkor láttam meglepetten, hogy sietnem kell. Ő még hozzám szólt:

„Ugye, azért együtt maradunk, nem válunk el soha, hisz nem is bírnánk ki egy-más nélkül.” Ezek a szavak oly egyszerre hangzottak lelkemben, hogy szinte nem is tudom, Ő mondta-e előbb vagy én.

(*Szeretláng Lelki Napló 50-56. o., 1961.*)

## A Szent Vér és az engesztelés

A Szent Vér tisztelet az Egyházban és Magyarországon

Jézus Szent Vérének a tisztelete olyan régi, mint az engesztelés. A Szűzanya volt az első engesztelő, aki egy volt Szent Fiával értünk való engesztelő szenvedésében és kereszthalálában. A Szűzanya ott volt a kereszttúton és a keresz alatt állva segítette, erősítette Szent Fiát, hogy el tudja viselni a rettenetes kínokat. A Szűzanya fogta fel, törölte fel Jézus kihulló véré – az Emmerick Katalin látomásai alapján készült Passio c. film szerint már a megosrorozáskor is.

Egy ősi hagyomány szerint Arimateai József a Golgotán fölfogta az Utolsó va-csora drágakövekel díszített edényébe a Krisztus oldalából kifolyó vér egy részét. Ez volt a grál. Köréje szövődtek a középkori írásokban a Grál mondák.

Nagy Károly uralkodása idején az egyéb Krisztus-ereklyék mellett Jeruzsálemből ezt a kelyhet is Nyugatra hozták.

A 13–14. századi Európa népi vallásosságának egyik sajátos megnyilvánulása volt az Úr Jézus Szent Vérének mély tisztelete. E tisztelet gyökerei a keresztes hadjáratok idejére nyúlnak vissza, amikor számtalan Jézus személyéhez kapcsolódó ereklye került a Szentföldről Európába. A keresztes hadjáratok egyik nagy szorgalmazója Szent Bernát volt, aki prédikációiban gyakran hivatkozik Jézus értünk ontott szent vérére. Egy századdal később Sienai Szent Katalin is a Szent vér tiszteletének nagy terjesztője volt

A IV. Lateráni és a Konstanci zsinat is nagy mértékben előmozdította a Szent Vér tiszteletét. Ennek előzménye az volt, hogy a korszak eretnekségei – amelyek a reformáció előzményeinek is felfoghatók – támadták, vagy megkérdő-jelezték Jézusnak az Eucharisziában való jelenlétét. Nem véletlen tehát, hogy a IV. Lateráni és a Konstanzi zsinat is részletesen foglalkozott az átváltoztatás

kérdésével, és kimondta, hogy Jézus Krisztus mind a két szín alatt valóságosan jelen van. Ekkor terjedt el az a szokás is, hogy a pap a misében az átváltoztatott ostyát és a kelyhet a magasba emeli, vagyis az Úrfelmutatás. A pápák búcsúkkal is ösztönözték a híveket, hogy kísérjék az Oltáriszentséget, például ha a pap azt a beteghez viszi.

A Szent vér tiszteletet elősegítették az eucharisztikus csodák is. Miért történtek ezek az eucharisztikus csodák? Mik a kiváltó okai? Négy okot lehet felsorolni:

- Jézusnak a szentostyában való valóságos jelenlétében való kételkedés.
- A szentostya ellopása és mágikus célokra való használata.
- A szentostyával való szándékos tiszteletlenség.
- Hozzátehetjük ehhez napjainkban a szentostya szándékos meggyalázását sátánista összejöveteleken, ill. sátánisták által épített kultuszhelyeken.

Krisztus Szent teste és vére ünnepének, vagyia az Úrnapjának a bevezetését is egy ilyen eucharisztikus csoda előzte meg. Egy cseh pap kételkedett abban, hogy Jézus valóban megjelenik az Oltáriszentségben. Rómába zárandokolt, hogy ott kételyeitől megszabaduljon. Onnan visszafelé jövet Bolsenában mutatott be misét. Véletlenül fellökte a kelyhet, és korporálén nem bor nyomai voltak láthatók, hanem vérfoltok, amelyek a Vera icon, Krisztus arcának a vonásait vette fel. IV. Orbán pápa megvizsgáltatta az esetet. A korporálét és az ostyát az Orvietoi dómba vitette. Ennek és más eucharisztikus csodák, látomások hatására és Aquinoi Szent Tamás szorgalmazására vezette be az Egyházban az Úrnapja ünnepét. Aquinoi Szent Tamásra bízta eme ünnep liturgikus szövegeinek az összeállítását.

A 13. század folyamán keletkeztek a Szent Vér kegyhelyek Nyugat-Európában, amelyek virágkorukat a 14. században élték. Magyarországon pedig a 15. században.

Magyarországon tíz Szent Vér ereklyéről tudunk, ennyiről maradtak fenn történeti források. Tehát legalább 10 Szent Vér zárandokhely volt. Középkori búcsújáró helyeink között Szent Vér-ereklyével rendelkezett Pécs, Vasvár, Győr, Kassa, Szeged, Ludberg (Horváto.), Garamszentbenedek és Bába.

### **A bábai Szent Vér búcsújáró hely**

Ezek közül leghíresebb és legjobban dokumentált szent vér zárandokhely Bábán található, amely Mohács közelében van. Ebben az évben, október 3-án rendeztek ott 600 éves ünnepségeket, ahol a szentmisét tizenegynéhány nemcsak magyarországi, hanem a szomszéd országokból (Erdélyből, Kárpátaljáról, Felvidékről) való püspök és vagy 30 pap koncelebrálta több busznyai és gyalogos zárandok részvételével. Eucharisztikus csoda történt itt valamikor a 14. század végén. 1415-ben már közismert volt, tehát jelenleg több mint 600 éves. Bencés apátságban

őriztek itt egy szent vér ereklyét. 1434-ben, amikor Bába pápai búcsúkiváltságot kapott, azt a Rómában tartózkodó Zsigmond király kérte IV. Jenő pápától a Szent Vér kegyhelyet felkereső hívek számára. A pápai bullából megtudjuk, hogy Bábán „Krisztusnak az Oltáriszentségből kiömlő Vére és a szentek számtalan ereklyéje van, s Úrnapján a Szent Vért és az ereklyéket a népnek nyilvánosan felmutatják, melynek látására csodálatos népsokaság özönlik...” Egy mási történeti forrásból, Ransanus püspök leírásából még részletesebb információtink vannak az ereklyéről. Elmondja, hogy a bábai bencés monostor „nagy hírnévnek örvend a feltűnő csoda révén, mert a Szentostyában Krisztus Vére testének kis részecskéjével együtt látható, amint ezt igen sokan állítják, akik látták.” Kapisztrán Szent János szentéavatási anyagában pedig az olvashatjuk, hogy itt „Krisztus vérző testét mutatják a népnek”.

A Hunyadiak korában és a Mohácsi vész előtt élte a kegyhely a virágkorát. A kegyhelyre a történelmi Magyarország minden szegletéből érkeztek zárandokok az idők folyamán. Virágkorában, Nagy Lajostól II. Lajosig, majd minden magyar uralkodó megfordult itt. Mátyás király hatszor, Zsigmond nyolc alkalommal tette tiszteletét a Szent Vér előtt

1526-ban a mohácsi csata előtti napokban a püspöki kar nagy része Bábán volt. Onnan mentek a tragikus kimenetelő csatába, ahol kionván vérüket mind elesetek. A mohácsi csatában elesett királyunk II. Lajos kétszer is itt várta be késlekedő segeregét. Először 1521-ben, majd 1526-ban, amikor a mohácsi csata előtt több napot töltött Bábán. A csata előtt utolsó gyónását és szentáldozását is itt végezte.

A kegyhelyet 1539-ben a török hódítók elpusztították, de a város addigi jelentőségét jól példázza az alábbi, épp a török pusztítást leíró forrás: „A törökök prédára hányták egy Bába nevű város minden lakosát, körülbelül 10.000 embert. Ebben a városban nagy híre volt Krisztus csodás vérenek” –jegyezte föl naplójába Aleander pápai nunciusus 1539. július 26-án, tehát az eseménnyel egy időben.

E tragikus esemény négyszázadik évfordulóján, 1939-ben erősítették meg újra a zárandokhelyet azzal, hogy új, neoromán stílusú kegytemplomot építettek itt, amely azóta is várja a zárandokokat. Ebben volt az október 3.-ai említett zárandoklat.

Miért engedte meg Isten, hogy elpusztuljon nemcsak Bába, hanem a többi magyarországi szent vér kegyhely? Ezt a kérdést gúnyos formában már abban a korban feltették a Magyarországon is éppen elterjedő reformáció képviselői. Erdélyben lutheranizmussal vádolták Scholtz György vajdahunyadi várnagyot, aki szidta a szenteket, s gyakran hallották tőle, hogy rablóknak nevezte őket. Egy tanúkihallgatási jegyzőkönyv szerint ezt nyilatkozta: „Hol vannak azok a rablók? Alaimzsnás Szent János, Kapisztrán Szent János és más magyarországi szentek?”

Ha szentek miért nem védelmezik meg Budát és Magyarországot a töröktől? És hol van az a bái Szent Vér? Miért engedte meg az a bálvány, hogy feléggessék és elpusztítsák helyét és Magyarországot, ha valóban szent?" Székhárosi Horvát András a hitújítás jeles költője pedig együtt említi Bátát a legjelentősebb európai és magyar kegyhelyekkel, természetesen gúnyolva a katolikus búcsújárás szokását.

A reformáció részben éppen a búcsúk, búcsújárás akkori szokásai ellen indult. Voltak, lehetnek benne olyan elemek, amelyek túlzások voltak. De az alap gondolat, Jézus szent testének és vérének tisztele, imádása, annak áldozat jellege, az egyház szentségi jellege a katolikus hit legfőbb belső titkait alkotják. A reformáció éppen ezeket támadta: Jézus Kristus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben és a többi szentségben.

E kérdés valóban feltehető, hogy miért engedte meg Isten, hogy a török elfoglalja Budát, Magyarországot, azokat a helyeket, ahol tisztelték Jézus szent vérének. Hasonló kérdés ehhez, hogy miért engedte meg Isten az Ószövetségben a Templom elfoglalását, a választott nép fogságba hurcolását? Miért engedte meg Jézus halálát, az Ő követőinek az üldözését, a vértanúk halálát? Miért engedte meg a reformációt? Miért engedi meg a rossz működését a világban? Ha hozzá tesszük ezeket a kérdéseket is, közelebb kerülhetünk a válaszhoz.

Senki sem bízhatja el magát, hogy Isten köteles lenne őt megvédeni. Ez a földi élet nem a legnagyobb érték. Isten Szent Fia szenvedésével, halálával váltotta meg az emberiséget. A világban minden szenvedésnek, akár a Megváltó előtt, akár utána, csak akkor nyer értelmet, ha az egyesítve van Krisztus szenvedésével. Ezáltal folytatja Isten a megváltás művét, újáteremtő művét, mindeneket újáteremtő művét.

### **A reformáció hatása a Szent Vér tiszteletre**

A középkor alapvetően vallásos volt, az újkorban túlzottan az értelmére támaszkodik az ember. Az újkori ember gy csomó mindent, ami addig természetes volt, elkezd megkérdőjelezni. Elpusztulnak, pusztulásnak indulnak olyan értékek, amiket a középkor természetesnek tartott, köztük van a szentek- és a szent vér tisztelete is. Az értelem helyett a szívvel jobban megéri az ember az igazi értékeket. A Jézus Szíve tisztelet, a Szent Vér tisztelet, a Szereteláng, a Szentségimádás, az Oltáriszentség tisztelet ellentétesek a felvilágosult vallásossággal, amelynek egyik első megnyilvánulása volt a reformáció.

Keserves szenvedések útján fedezi fel újra az ember a számára létfontosságú értékeket. Erre számtalan példát lehet hozni a történelemből. A Jézus Drága vérére nevezett szerzetesrend, amelynek alapítója Buffalo Gáspár, akkor jött létre, amikor Napoleon meghódította a pápai államot is, és magát a pápát is fogságba hurcolta. Csak érdekességként jegyzem meg, hogy fogságából magyar huszárok szabadították ki.

Az engesztelés, bár a magyarság fő hivatása, igazán mégis a nehéz történelmi időkben kapott nagyobb lendületet. Így a tatárjárás idején, a mohamedán veszély közeledtével. Bátán ekkor élte a Szent vér kegyhely a virágkorát. Azután a mohamedán török uralom idején, majd a II. világháborút megelőzően, alatt, és azt követően a kommunista uralom idején. És napjainkban az új világméretű mohamedán invázió idején, az Antikrisztus eljövételének az árnyékában. Pontosan, mivel egy ilyen korban, mivel ebben a korban élünk, ezért van szükség az engesztelésre, Jézus Drága vérének a tiszteletére.

„Az engesztelés művénél nagyobbra nem tudlak meghívni titeket” – olvassuk a nigériai Barnabásnál. Ezért a mi személyes hivatásunk, küldetésünk és a magyar nemzet hivatása is az engesztelés. Akár a vérünk kiontásáig, akár az életünk árán is.

*Bocsa József Sch.P.*

*(9. Kiengesztelődési Találkozó, Vác, 2015.10.24.)*

## **Az Egyház hét szentsége (2. rész)**

### **A gyógyulás szentségei**

A keresztény beavatás szentségei által az ember megkapja Krisztus új életét (kereszttség, bérmálás és Eucharisztia, ezt az előző összeállításban tárgyaltuk – a szerkesztő). Ezt az életet azonban „törékeny cserépedényben” (2Kor 4,7) hordozzuk. Most még „Krisztussal el van rejtve az Istenben” (Kol 3,3). Most még földi, fájdalomnak, betegségnek és halálnak alávetett házunkban vagyunk. Isten gyermekeinek ez az új élete a bűn miatt megsérülhet és el is veszíthető.

Az Úr Jézus Krisztus lelkünk és testünk orvosa, aki a bénának megbocsátotta bűneit, és visszaadta teste egészségét, úgy akarta, hogy Egyháza a Szentlélek erejével folytassa gyógyító és üdvözítő művét, saját tagjaira vonatkozóan is. Ez a gyógyítás két szentségének célja: a bűnbánat és a betegek kenete szentségéé. (KEK 1420-1421)

### **A bűnbánat szentsége**

A keresztény beavatás szentségei által kapott új élet sem az emberi természet törékenységét és gyöngeségét, sem a hagyomány által concupiscentiának nevezett bűnre való hajlandóságot nem szüntette meg, s ez utóbbi megmarad a megkereszteltekben, hogy próbára tétessenek a keresztény élet harcában, Krisztus kegyelmétől támogatva. Ez a harc a megtérés harca az életszentségért és az örök életért, melyre az Úr szüntelenül hív minket.

A hit szemével nézve a legnagyobb rossz a bűn, és a bűnnek vannak a legrosszabb következményei magára a bűnösre, az Egyházra és az egész világra nézve.

Húsvét estéjén az Úr Jézus megmutatta magát apostolainak, „és mondta nekik: Vegyétek a Szentlelket. Akiknek bűneit megbocsátjátok, azoknak meg vannak bocsátva; akikét megtartjátok, meg vannak tartva.” (Jn 20,22-23) A keresztség után elkövetett bűnök bocsánata egy külön szentség által nyerhető el, melyet a megtérés, gyónás, bűnbánat vagy kiengesztelődés szentségének nevezünk.

Az Istenhez való visszatérés folyamata, melyet megtérésnek és bűnbánatnak nevezünk, magában foglalja az elfordulást az elkövetett bűnöktől és a „többé nem vétkezem” szilárd elhatározását. A megtérés tehát a múltra és a jövőre egyformán irányul; az isteni irgalomba vetett reményből táplálkozik.

Akik a bűnbánat szentségéhez járulnak, azok Istent sértő bűneikre Isten irgalmas bocsánatát kapják meg. Egyszersmind kibékülnek az Egyházzal, melyet megsebeztek bűnükkel, s mely szeretetével, példájával és imájával közreműködik megtérésükben. A súlyos bűnök személyes és maradéktalan megvallása, melyet föloldozás követ, az egyetlen rendes eszköz az Istennel és az Egyházzal való kiengesztelődésre – különben az „örök büntetés” fenyegeti az elkövetőt. A bánatot (töredelemnek is mondjuk) hitből fakadó indítékoknak kell fölébreszteniük. Ha a bánat az Isten iránti szeretetből fakad, „tökéletes”; ha más indokokra támaszkodik, „tökéletlen”.

Jézusnál a meghívás a megtérésre és a bűnbánatra elsősorban a szív megtérésére, a belső bűnbánatra irányul. Enélkül a bűnbánat cselekedetei terméketlenek és hazugok; ezzel szemben a belső megtérés e lelkület látható jelekkel való kifejezésére sarkall gesztusokban és bűnbánati gyakorlatokban.

Szent János apostol ezt is írja: „Ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, saját magunkat vezetjük félre, és nincs meg bennünk az igazság” (1Jn 1,8). És maga az Úr tanított bennünket így imádkozni: „Bocsásd meg a mi vétkeinket” (Lk 11,4), egymás elleni vétkeink megbocsátását összekötve azzal a megbocsátással, amit Isten ad a mi bűneinkre.

Két egyenlőképpen lényeges eleme van a bűnbánat szentségének: egyrészt a Szentlélek hatására megtérő ember cselekedete, a bánat, a bűnvallás és az elégtétel; másrészt Isten cselekedete az Egyház szolgálata által.

Egyedül Isten bocsátja meg a bűnöket. Mivel Jézus az Isten Fia, önmagáról mondja: „az Emberfiának van hatalma a földön megbocsátani a bűnöket” (Mk 2,10), és Ő maga gyakorolja ezt az isteni hatalmat: „Bocsánatot nyertek bűneid!” (Mk 2,5). Sőt isteni tekintélye folytán átadja az embereknek, hogy az Ő nevében gyakorolják ezt a hatalmat. A föloldozás hatalmának gyakorlását az apostoli hivatalra bízta. Ez van megbízva „a kiengesztelődés szolgálatával” (2Kor 5,18). Az Apostol „Krisztus nevében” kapta küldetését; általa maga Isten buzdít és kér: „engesztelődjétek ki az Istennel” (2Kor 5,20).

A századok folyamán a konkrét forma, melynek keretében az Egyház ezt az Úrtól kapott hatalmat gyakorolta, sokat változott. Az első századokban a keresztségük után különösen súlyos bűnöket (pl. bálványimádás, emberölés vagy házasságtörés) elkövető keresztények kiengesztelődése rendkívül szigorú fegyelmi követelményhez volt kötve: a bűnbánóknak bűneik miatt sokszor éveken át nyilvánosan kellett vezekelniük, mielőtt a megbocsátást elnyerték.

A keleti szerzetesi hagyománytól indítva a VII. században ír misszionáriusok hozták Európába a „magánbűnbánat” gyakorlatát. Ez nem igényelt hosszadalmas, nyilvános vezeklést az Egyházzal történő kiengesztelődés előtt. A szentség ettől kezdve a bűnbánó és a pap között rejtett módon valósult meg. Ez az új gyakorlat biztosította az ismétlés lehetőségét és elvezetett a rendszeres gyónás gyakorlatához. Lehetővé tette, hogy egyetlen szentségi cselekményben lehessen föloldozni a súlyos és a bocsánatos bűnöket. Nagy vonalakban az Egyház a bűnbánattartásnak ezt a formáját gyakorolja napjainkig.

A papnak tett bűnvallomás a bűnbocsánat szentségének lényeges része. A bűnbánóknak a gyónásban föl kell sorolniuk valamennyi halálos bűnüket, melyeknek gondos lelkiismeretvizsgálat után tudatában vannak, még ha egészen titokban és a Tízparancsolat két utolsó parancsa ellen követték is el; mert ezek a bűnök néha súlyosabban megsebzik a lelket és veszélyesebbek, mint azok, amelyeket egész nyilvánosan követtek el. (Ha ugyanis a beteg szégyelli fölfedni a sebét az orvosnak, az orvos nem gyógyíthatja meg azt, amit nem ismer – bár Isten ismeri bűneinket, de szabad akaratumk miatt nekünk kell megtenni az első lépést felé.)

Az Egyház parancsolata szerint minden hívő, miután eljutott a megkülönböztetés korára, köteles meggyónni súlyos bűneit, melyeknek tudatában van, legalább évente egyszer. Aki tudatában van annak, hogy halálos bünt követett el, még ha a bűn fölött mélységes bánatot is érez, ne járuljon a szentáldozáshoz anélkül, hogy szentségi föloldozásban nem részesült, kivéve, ha a szentáldozásnak súlyos indoka van és lehetetlen meggyónni. A gyermekek kötelesek a bűnbocsánat szentségéhez járulni, mielőtt elsőáldozók lennének.

A mindennapos hibák (a bocsánatos bűnök) gyónása szorosan véve nem kötelező, de az Egyház nyomatékosan ajánlja. Bocsánatos bűneink rendszeres meggyónása segítséget jelent lelkiismeretünk alakításában, a rossz hajlamaink elleni küzdelemben, lehetővé teszi, hogy Krisztus gyógyítson bennünket és a Lélek életében gyarapodjunk.

A búcsúk által a hívők önmaguknak és a tisztítótűzben lévő lelkeknek is elnyerhetik a bűnökért járó ideigtartó büntetések elengedését.

*(KEK 1420-1498 alapján)*

## A betegek kenete

A betegek kenete szentségének célja, hogy különleges kegyelmet hozzon a keresztény ember számára, aki a súlyos betegség vagy az öregség nehézségeit tapasztalja.

Izrael népe átéli, hogy a betegség titokzatos módon összefügg a bűnnel és a rosszal, s az Istenhez való hűség az Ő törvénye szerint visszaadja az életet: „Hiszen Én, az Úr vagyok a te gyógyítód” (Kiv 15,26). Izaiás próféta előre látja, hogy a szenvedés egyik értelme lehet a mások bűneiért való engesztelés.

Jézus gyakran elvárta a betegektől, hogy higgyenek. Jeleket alkalmazott a gyógyításnál: nyálat és kézrátételt, sarat és lemosást. A betegek keresték, hogy érinthessék Őt, „mert erő áradt belőle, mely mindenkit meggyógyított” (Lk 6,19). Így a szentségekben Krisztus továbbra is „megérint” bennünket, hogy meggyógyítson.

Krisztus fölszólította tanítványait, hogy kövessék Őt és vegyék föl keresztjüket. Őt követve a tanítványok új szemmel látják a betegséget és a betegeket. Jézus bekapcsolja őket a maga szegény és szolgáló életébe. Részesíti őket az együtt-szenvedés és a gyógyítás szolgálatából: „És elmenvén prédikálták, hogy tartsanak bűnbánatot; és sok ördögöt kiűztek, és olajjal megkentek sok beteget, és meggyógyították őket” (Mk 6,12-13). A föltámadott Úr megismétli ezt a küldést („Akik hisznek, a nevemben... betegekre teszik a kezüket, és azok meggyógyulnak” Mk 16,17-18).

Tapasztalhatjuk azonban, hogy még a legbuzgóbb imádság sem nyeri el minden betegség gyógyulását. Pál megtanulja az Úrtól, hogy „az erő a gyöngeségben nyilvánul meg” (2Kor 12,9); és az elviselendő szenvedéseknek a következő értelme lehet: „Testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak a javára” (Kol 1,24).

Az apostoli Egyház ismer egy saját szertartást a betegek számára, melyről Szent Jakab tanúskodik: „Beteg valaki közületek? Hívassa el az Egyház papjait, és azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. A hitből fakadó ima megszabadítja a beteget, és az Úr talpra állítja. Ha pedig bűnököt követett el, bocsánatot nyer.” (Jak 5,14-15) A hagyomány e szertartásban az Egyház hét szentségének egyikét ismeri föl.

Az ókortól kezdve mind Kelet, mind Nyugat liturgikus hagyományában vannak tanúi annak, hogy megszentelt olajjal megkenték a betegeket. A századok során a betegek kenetét egyre inkább csak a haldoklóknak szolgáltatták ki. Ezért kapta az utolsó kenet nevet. E fejlemény ellenére a liturgia nem szűnt meg imádkozni az Úrhoz, hogy a beteg nyerje vissza egészségét, amennyiben ez üdvösségének javára válik.

Az 1972. november 30-án kelt Sacram unctionem infirmorum kezdetű apostoli konstitúció a II. Vatikáni Zsinathoz csatlakozva elrendelte, hogy a római szertartásban a következőket kell megtartani: „A betegek kenetének szentségét azoknak szolgáltatassák ki, akiknek egészségét súlyos betegség támadta meg. A beteget kenjék meg homlokán és kezein az előírt módon megáldott olívaolajjal vagy a körülményeknek megfelelően más, az előírt módon megáldott növényi olajjal, és közben a következő szavakat mondják: „E szent kenet által és nagy irgalmassága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével; szabadítson meg bűneidtől, üdvözítsen téged, és erősítsen meg jószágosan!”

A betegek kenete nemcsak a halálveszélyben lévők szentsége. Ezért fölveté-  
lére már az az időszak is biztosan alkalmas, amikor a hívő élete betegség vagy öregség miatt kezd veszélybe kerülni. Ha egy beteg, aki fölvette a szentséget, visszanyeri egészségét, újra fölveheti a szentséget, ha ismét súlyosan megbetegszik. Ugyanazon betegségben is meg lehet ismételni, ha rosszabbodik az állapot. Ajánlott fölvenni a betegek kenetét komoly sebészi beavatkozás előtt. Ugyanez a helyzet az időseknel, akiknek az állapota egyre törékenyebbé válik.

A betegek kenetének kiszolgáltatói kizárólag a papok (püspökök vagy áldozópapok). A lelkipásztorok kötelessége oktatni a híveket e szentség jótéteményeiről. A híveknek bátorítaniuk kell a betegeket, hogy papot hívjanak, és e szentséget fölvegyék. A betegek készüljenek föl lelkipásztorok és az egész egyházi közösség segítségével, melynek a betegeket egész különlegesen körül kell vennie imádsággal és testvéri gondoskodással.

A haldoklóknak az Egyház a betegek kenete mellett fölajánlja az Eucharisziát, mint útravalót. Az Atyához való átmenet e pillanatában a Krisztus testével és vérével való egyesülésnek egész különös jelentése és fontossága van. Az örök élet magva és a föltámadás ereje az Úr szava szerint: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és Én föl fogom támasztani őt az utolsó napon” (Jn 6,54). Az Eucharisztia, a meghalt és föltámadott Krisztus szentsége ekkor a halálból az életre, az evilágból az Atyához való átmenet szentsége.

Ily módon miként a keresztség, a bérmlás és az Eucharisztia szentsége egy-  
séget alkot, melyet a keresztény beavatás szentségeinek nevezünk, elmondható, hogy a bűnbánat, a szent kenet és az Eucharisztia a keresztény élet végén – amennyiben útravalót adnak – olyan egységet alkotnak, melyet a „hazatérésre fölkészítő szentségeknek” nevezhetünk, azaz lezárják a zarándokságot.

*(KEK 1499-1532 alapján)*



## Vér és könnyek

*Katolikus püspök kongatja a vészharangot muszlimügyben!*

Bár a legtöbb egyházi megszólalás a migránsok befogadására szólít fel, a csütörtöki Heti Válaszban újabb katolikus személyiség kongatja meg a vészharangot muszlim ügyben. Nem is akárhogy: Balás Béla kaposvári püspök vért, verítéket és könnyeket vizionál

Migránsügyben a katolikus egyház hivatalosságai szinte kivétel nélkül a menekültek és gazdasági bevándorlók jószereivel mérlegelés nélküli befogadására intenek. Ferenc pápától a magyarországi szerzetesrendek konferenciájának vezetőiig sokan kizárólag az irgalmas szamaritánus példája alapján ítélik meg a helyzetet, és – miközben a hívők sokasága jóval óvatosabban kezeli a kérdést – alig akad egyházi személy, aki a nyilvánosság előtt a fenntartásait hangoztatná. A kevés kivétel ez alól Kiss-Rigó László, a szeged-csanádi egyházmegye vezetője, Kocsis Fülöp görög katolikus metropolita, illetve Székely János esztergom-budapesti segédpüspök, akik szintén az irgalom nyelvén szólnak, de van figyelmük a népvándorlás azon szempontjaira is, amelyek miatt Európában sokan gátat vetnének az áradat elé.

A Heti Válasz az első pillanattól teret adott a keresztény megfontolásoknak a kérdésben, igyekezve feltárni a migránsválság minél több erkölcsi vonatkozását. Az egyházi személyek sorában megszólaltattuk Bójte Csaba ferences szerzetest, aki a „Legyen kerítés, de jó nagy kapuval!” címmel készült interjúban töprengett el a kérdésről. Később Papp Miklós görög katolikus lelkész, morálteológus beszélt a szeretet rendjéről, mely szerint mindenkinek elsősorban a hozzá legközelebb állókat kell segítenie, és csak olyan mértékben istápolhat másokat, amilyen mértékben erre kapacitása van. Ezt követte a Barsi Balázs ferences szerzetessel készült interjú, melyben Magyarország egyik legnépszerűbb hitszónoka leszögezte: az életveszélyben lévőket támogatni kell, de aki kopogtatás nélkül beront a házukba és hazánkba, az nem menekült, hanem betörő.

Most a kaposvári római katolikus egyházmegye vezetője, Balás Béla talált meg minket írásával. A püspök, amint írásának címéből – „Esti híradó az Európai Kalifátusból, a kereszténység utáni I. század idején” (Heti Válasz, 2015.11.05.) – is kiderül, sajátosan morbid műfajt választott gondolatainak közlésére. A véres keresztényüldözéssel, kormányfők lefejezésével, a kereszténység és európai kultúra jelképeinek felrobbantásával terhes elképzelt jövőbe helyezett leírás után Balás Béla „Esti ima a földrész utolsó keresztényeinek egyikétől” címmel fohászkodik Európa jövőjéért. (Heti Válasz)

## Európa a bevándorlók számára háborús terület, nem alkalmazkodni, hanem hódítani jönnek

**Az európai ember életében Isten helyét elfoglalta a pénz és az élvezetek. Az iszlám pedig elfoglalja Európát. Nem fegyverrel, hanem hittel. Erről is beszélt Márfi Gyula veszprémi érsek a Naplónak nyilatkozva, hangsúlyozva, hogy amit mondott, az saját, személyes véleménye.**

Az egyházi vezető hetekig fontolgatta, hogy megszólaljon-e a migránstémában, hiszen a katolikus egyház magyar képviselőinek korábbi nyilatkozatait szövegtörzsetből kiemelve vagy más kontextusba helyezve komoly felzúdulás követte.

**– Ugyanakkor a hívő emberek útmutatást várnak az egyházi vezetőkől: mi történik most, miért történik, mi a feladata a keresztény embernek?**

– Véleményem szerint Európa leigázása történik az iszlám által, még ha nem is fegyverekkel – hanem hittel. A muszlimok számára ez szent háborút jelent, és el kell ismernünk önfeláldozásukat: hajlandók kockára tenni életüket, átvágnak háborgó tengeren, több száz kilométert gyalognak rengeteg viszontagság között, hogy megérkezzenek új hazájukba, Európába. Ha az európai keresztényeknek lenne hasonló hitük, s virágoznék nálunk a kereszténység, a muszlimok nem jönnének ide.

**– Tanulmányozta az iszlámot?**

– Nem vagyok szakértő, de régóta foglalkozom a nagy világvallásokkal, így az iszlámmal is. Most újabban elolvastam Gerhard J. Bellinger Nagy valláskalauzából az ide vonatkozó 26 oldalt. Ebből tudom többek között, hogy a muszlimok számára az a keresztény alapszabály, hogy nemes cél érdekében sem követhetnek el önmagában véve bűnös cselekedetet, nem érvényes. Adott esetben a hitetlenek becsapása, kirablása, megölése lehet akár kötelesség is. (Vö. Korán 2. és 9. szúra.) Ugyanebből a műből megismerhetjük az iszlám államjog alapelvét. Eszerint a világ az emberiséggel együtt két részre oszlik: az egyik a dár al-izlám, azaz iszlám terület (ide tartozik most 19 ország, amelyekben az iszlám államvallás), a másik a dár al-harb, azaz háborús terület. A dzsihád (erőfeszítés) arra kötelezi a muszlimokat, hogy ezeket a területeket elfoglalják és iszlám uralom alá hajtják. (Vö. Bellinger, 214. oldal.) Nagyon fontos azt is tudnunk, hogy az iszlám (szemben például a hinduizmussal és a buddhizmussal) nem befelé forduló, individualisztikus, hanem kifelé forduló, kollektivistikus vallás. A hittenjesztés elsősorban nem magányos misszionáriusok feladata, hanem a hívő tömegeké. Úgy gondolom, hogy aki ezeket nem ismeri, a mostani népvándorlás legmélyebb okait sem ismerheti.

– **Más felfogás szerint az emberek a háború, az éhezés, a halál elől menekülnek, és nekünk kötelességünk segíteni rajtuk.**

– Újra mondom: Európa számukra háborús terület, háborús területre pedig nem szokás menekülni. Ez nem azt jelenti, hogy a háborúk (Afganisztánban, Líbiában, Irakban, Szíriában és másutt) nem játszanak szerepet, de csak másodlagosan. Ilyen másodlagos ok az ökológiai katasztrófa is, amely az élettér beszűkülésével jár, és sok embert menekülésre kényszerít. De még talán megemlíthetjük az okok közt azt is, hogy egyes bevándorlók génjeikben hordják a (nem pejoratív értelemben mondott) nomád életmódot, a hazátlanságot, mint természetes életmódot. Biztosan szerepet játszik a szegénység is, illetve a jobb életmód utáni vágy. Erre hivatkozunk a gazdasági bevándorlók esetében. A mostani népvándorlásnak azonban nemcsak okai vannak, hanem céljai is. (Hangsúlyozom ezt annak ellenére, hogy tudom: az okokat és a célokat nem lehet élesen megkülönböztetni.) Melyek a migráció céljai? Ezek közül is többet fel lehet sorolni. Itt van például az európai nagyvállalkozók vágyakozása az olcsó munkaerő (modern rabszolgák) után. De megemlíthetjük egyes Európán kívüli nagyhatalmak törekvését Európa meggyengítésére. Ezzel magyarázhatók olyan érthetetlennek tűnő dolgok, hogy az Európa iszlamizálásában érdekelt arab pénzvilág mellett amerikai bankok is támogatják a migránsokat, kiket előszeretettel csak menekülteknek hívnak. Egy kicsit talán ez az oka annak is, hogy a toleranciát fennen hirdetők segítik a toleranciát alig ismerő migránsokat. A legfőbb cél azonban, amint már említettem, a dzsihá, amely arra kötelezi a muszlim tömegeket, hogy hajtsák iszlám uralom alá a földet.

– **De miért most akarják Európát iszlamizálni?**

– Elsősorban azért, mert a muszlim tömegek vezetői jól látják, hogy megérett a helyzet a hitehagyott földrész elfoglalására. Segítséget jelent a teljesen elvilágiasodott európai vezetők (tisztelet a kivételnek) naivitása. Ők nem számolnak a hit erejével, el sem tudják képzelni, hogy a széles tömegek vallásos meggyőződésében mekkora erő van. Ők csak pénzben és napi politikában gondolkodnak. Olyan európai értékekről szónokolnak (például szabadságról és egyenlőségről), amelyek Európában már nem is léteznek. Az egyenlőséget összekeverik az egyformasággal (genderideológia), a szabadságot pedig a szabadossággal, amely saját szenvedélyeik rabjává teszi az európai polgárokat. Jól jön a muszlimoknak a németek mármár idegbajos félelme is attól, hogy újra fajgyűlölőknek nevezik őket. (Pedig a fajimádat és a fajgyűlölet ellenszere nem másik véglet: a kozmopolita globalizmus, hanem a mértéktartó faj- és hazaszeretet.) Azt azonban szeretném hangsúlyozni, hogy a bevándorlók közt biztosan vannak menekültek is, illetve segítségre szoruló felebarátaink, akiket Jézus tanítása szerint segítenünk kell. (Magam is küldtem a karitászra keresztül pénzt is, takarót is.)

– **Ön szerint mi vár most Európára?**

– Európa levetette magáról Krisztus szelíd igáját, most az a veszély fenyegeti, hogy nyakát Mohamed sokkal szigorúbb igájába hajtják. Próféta nem vagyok, de azt tudom, hogy 1986-ban Európának jó egy százaléka volt még csak mohamedán, ma pedig már közel öt százaléka. A nyugati országokban ez az arány sokkal nagyobb. Nem lehet kizárni, hogy 50 év múlva a muszlimok többségben lesznek, és akkor Európa valóban iszlám uralom alá kerül. Üldözni valószínűleg csak a hitetleneket és az ő normáik szerint erkölcsteleneket (melegházások, melegfeszítvályok, genderideológia, Charlie Hebdo-szintű folyóiratok, Isten- és vallásgyalázó megnyilvánulások) fogják. A hívő keresztényeket, zsidókat és más vallásúakat meg fogják tűrni, különösen azokat, akiknek van szent könyvük (bibliájuk, arabul: koránjuk). Az éveket azonban valószínűleg nem Jézus születésétől, hanem Mohamed prófétának Mekkából Medinába történt menekülésétől, a hedzsrától fogjuk számítani (Kr. u. 622-től), heti ünnepnapunk nem a vasárnap lesz, hanem a péntek, a karácsonyt és a húsvétot pedig sokkal diszkrétebben fogjuk megünnepelni, mint most... Új keresztény templomok nem fognak épülni (mecsetek annál inkább), régi templomainkat azonban megtarthatjuk és fenntarthatjuk, ha önerőből erre képesek leszünk. A muszlimok is rendkívül sokfélék, és többségük békeszerető ember, de mindig lesznek közöttük szélsőséges csoportok, amelyek egy-egy templomot felgyújtanak, egy-egy imádkozó csoportot felkoncolnak. Ezeket az iszlám állam is bűnözőknek fogja nyilvánítani, de nem biztos, hogy megtalálja és megbünteti őket.

– **A hívő ember felteszi a kérdést: mi lehet ezzel Isten terve?**

– Azt hiszem, a népvándorlás végső okára tetszett rákérdezni. A migráció valószínűleg Isten büntetése. A próféták egyértelműen állítják, hogy Izrael (Kr. e. 722-ben), illetve Jeruzsálem és Judea (Kr. e. 586-ban) azért esett el, mert a nép Jahve helyett a bálványokat imádta. Ha Európa elesik, annak is a modern bálványimádás (a pénz, a hatalom és a tiltott élvezetek imádása) lesz az oka.

– **A nem hívők sokat idézik Ferenc pápát, aki a menekültek mellett emelte fel a szavát.**

– Van némi mosolyogtató abban, hogy akik a pápai tévedhetetlenség dogmáját nevelésnek tartják, most számon kérik tőlünk, miért nem fogadjuk el a Szentatya szavait egy olyan tárgyban, amelyre a tévedhetetlenség nem is vonatkozik. A pápa csak akkor tévedhetetlen, ha hit és erkölcs dolgában az egész Egyház számára kötelező tanítást ad. Itt nem erről van szó. A Szentatya azt kérte, hogy minden plébánia fogadjon be egy menekült szír családot. Nos, számos plébánia önmagát sem tudja fenntartani külső segítség nélkül. Azonkívül a bevándorlók túlnyomó többsége nem menekült, nem szír és nem család. A pápa megnyilatkozásait befolyásolja

az a félelem is, hogy a muszlim országokban fokozódhat a keresztények üldözése. De arra is gondolt, hogy az ő szülei is bevándorlók voltak Argentínában. Ám bevándorlás és bevándorlás között is óriási különbségek vannak. A Szentatya szülei keresztényként mentek egy keresztény országba, így könnyen alkalmazkodtak új környezetükhöz. A muszlimok azonban nem tudnak és nem is akarnak alkalmazkodni. Ők, mint már mondtam, harci területre jöttek: nem alkalmazkodni, hanem hódítani.

– **Visszatérhetnek-e Európa liberális államai a keresztény gyökerekhez, mit tehetnek a hívők ebben a helyzetben?**

– Nem zárhatjuk ki annak lehetőségét, hogy Európa vezetőivel együtt megtérjen. Isten kegyelme mindenre képes. De a megtérést elsősorban nekünk, hívőknek kell gyakorolnunk. Véget kell vetnünk az ilyen gondolkozásnak, hogy kicsit bér-málkózom is, meg nem is, kicsit szeretlek is, meg nem is, veled, Uram, de nélkülöd. Sokat kell imádkoznunk, és sokkal komolyabban kell vennünk keresztény hitünket. Halálosan komolyan kell vennünk a keresztény erkölcsöket, különösen a tízparancsolatot.

– **A nem hívők úgy érezhetik, ők ki vannak rekesztve ebből a megoldásból. Ők mit tehetnek?**

– Úgy vélem, a tízparancsolat nem csupán a keresztények számára követendő, hanem minden normális társadalmi rend alapja. Számukra elfogadhatóbb az a megfogalmazás, hogy ez a természet rendje, de attól még a tartalma örök érvényű és egyetemes. A ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, felebarátod feleségét, tulajdonát ne kívánd, tiszteld szüleidet: mindenki számára kötelező parancs. Ez az alapja nemcsak az örök üdvösségnek, hanem a földi boldogulásnak is.

(Forrás: *Veol.hu*), (*Keresztény Élet* 2015.11.08.)

## Az idők vége

Hagyjátok magatokat engedékenyen vezetni, tanítani általam, szeretett gyermekeim!

Az évnék ezen az utolsó éjszakáján imádságban gyűljetek össze, és hallgassátok meg égi Édesanyátok szavait, aki **ezeknek az utolsó időknek** Próféta Asszonya. Ne a lármában és a szétszórtságban töltsétek ezeket az órákat, hanem a csendben, az összeszedettségben és a szemlélődésben.

Többször is bejelentettem nektek, hogy közeledik az **„idők vége”, és Jézus dicsőségben megvalósuló eljövetele**. Most abban akarlak segíteni benneteket,

hogy megértsétek a Szentírásban leírt jeleket, amelyek az **Ő dicsőséges, immár közelgő visszatértét jelzik**.

Ezek a jelek világosan előtűnnek az Evangéliumokban, Szent Péter és Pál leveleiben, amelyek ezekben az években válnak valóra.

– **Az első jel a tévedések terjedése**, amelyek a hit elvesztéséhez és a hittől való elpártoláshoz vezetnek. Ezeket a tévedéseket hamis tanítók terjesztik, híres teológusok, akik nem az Evangélium igazságát tanítják, hanem fertőző eretnekségeket, amelyek téves és emberi észjárás alapján szólnak.

A tévedések tanításának révén veszítik el az igaz hitet, és terjed el mindenütt a nagy hitehagyás.

„Vigyázzatok, senki félre ne vezessen benneteket! Mert sokan megtévesztenek.”

„Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek.” (Mt 24, 5-9)

„Az Úr napja nem jön el, amíg meg nem történik a nagy hitehagyás.” (Tessz 2, 3)

„Hamis próféták támadnak majd köztetek, akik kárhuzatos eretnekségeket terjesztenek, megváltó Urunkat megtagadják, és gyors pusztulást zúdítanak magukra. Számosan szegődnek társukul a kicsapongásban, és miattuk becsmérlik majd az igaz utat. Kapzsiságban hízelgő szavakkal ki is fosztanak majd titeket.” (Pét 2, 1-3)

– **A második jel a testvérgyilkos harcok és háborúk kirobbanása**, melyek az erőszak és a gyűlölet elhatalmasodásához vezetnek, és egyre több szívben hűl ki a szeretet, miközben egyre gyakoribbá válnak a természeti katasztrófák, mint a járványok, az éhínség, az árvizek és a földrengések.

„Amikor majd háborúkról és háborús hírekről hallotok, ne rémüljözzenek! Ennek mind meg kell történnie. Akkor nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Éhség, dögvész és földrengés lesz itt is, ott is. De mindez csak a gyötrelmek kezdete. A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihűl a szeretet. De aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni fog.” (Mt 24, 6-12)

– **A harmadik jel a véres üldözés**, amit azok szenvednek el, akik hűségesek maradnak Jézushoz és Evangéliumához, és erősek maradnak a hitben. Eközben az Evangéliumot hirdetik már az egész világon.

Különösen szeretett fiaim, gondolatok azokra a nagy üldözésekre, amelyeknek az Egyház alá lesz vetve, és az utolsó pápák apostoli buzgalmára, főképpen az Én Pápámra: II. János Pálra, ahogyan a Föld minden nemzetének hirdeti az Evangéliumot.

„Aztán majd elfognak, üldöznek és megölnék titeket, és miattam gyűlölni fog minden nemzet. Sokan el is tántorodnak hitüktől, elárulják, és gyűlölni fogják egymást. Isten országának ezt az örömhírét pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden nemzetnek. Csak akkor jön el a vég.” (Mt 24, 9-10)

– **A negyedik jel a gyalázatos szentségtörés**, amit az követ el, aki Krisztussal szembehelyezkedik, vagyis az Antikrisztus. Behatol Isten szent templomába, és helyet foglal trónusán, és Istenként imádatja magát. „...és nyilvánvalónak kell lennie a bűn emberének, a kárhozát fiának, az ellenségnek, aki Isten fölé emelkedik és minden fölé, ami szent. Jöttét a Sátán közreműködésével mindenféle feltűnő tett, szemfényvesztő jel és hamis csoda kíséri, meg mindenféle gonosz csábítás...” (Tessz 2)

„Akkor majd meglátjátok a szent helyen a Dániel próféta által megjövendölt gyalázatos pusztulást –, aki olvassa, értse meg...” (Mt 24, 15)

Szeretett fiaim, hogy megértsétek, miben áll ez a rettenetes gyalázat, olvassátok el, mit jövendölt róla Dániel próféta.

„Eredj Dániel, mert el vannak zárva, és le vannak pecsételve ezek a szavak a végső időkig! Sokat kiválasztanak, megtisztítanak, és próbára tesznek, ám a gonoszok tovább folytatják gonoszságukat. A gonoszok közül senki sem jut el a belátásra, de az értő szívűek meg fogják érteni.

Attól az időtől kezdve, amint megszűnik a mindennapi áldozat és felállítják a **„vészt hozó undokságot”**, ezerkétszázkilencven nap lesz. {~ 3,56 év}

Boldog, aki bízni tud és megéri az ezerháromszázharmincötödik napot.” (Dán 12, 9-12) {~ 3,66 év}

A szentmise, a mindennapi Áldozat, a tiszta felajánlás, amit az Úrnak ajánlanak fel mindenféle napkelettől napnyugtáig.

A szentmiseáldozat a Kálvárián Jézus által felajánlott áldozatnak a megújítása és megjelenítése. Elfogadva a protestáns tanítást, azt mondják majd, hogy a szentmise nem áldozat, csupán a szent vacsora, vagyis annak emléke, amit Jézus az Utolsó Vacsorán végbevitt. És így eltörlik majd a szentmise gyakorlatát. A szentmiseáldozat mindennapi bemutatásának az eltörlése jelenti a gyalázatos szentségtörést, amit az Antikrisztus visz végbe, aminek három és fél év lesz kb. az időtartama, vagyis ezerkétszázkilencven nap {~3,56 év}

– **Az ötödik jelet a rendkívüli tünemények alkotják, amelyek az égbolton lesznek láthatók.**

„A Nap elsötétedik, a Hold nem ad majd világságot, és a csillagok lehullanak az égről, s az ég erői megrendülnek.” (Mt 24,29)

A Fatimában utolsó megjelenésemkor végbement „napcsoda” azt akarja megmutatni nektek, hogy immár beléptetek abba a korszakba, amelyben ezek az események megvalósulnak, s amelyek előkészítenek benneteket **Jézus dicsőségében történő visszatérésére.**

„Akkor majd feltűnik az Emberfiának jele az égen, és jajgatásba tör ki a Föld minden népe, mert meglátják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.”(Mt 24,30)

Én, különösen szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim, ki akarlak oktatni benneteket e jelekkel kapcsolatban, melyeket Jézus az Ő Evangéliumában megjelölt nektek, hogy előkészítsen benneteket az **idők végére, melyek napjaitokban válnak valóra.**

A vége felé közelgő év és az új esztendő részét alkotják a nagy szorongatásnak, amelynek folyamán elterjed az aposztázia, megszorodnak a háborúk, sok helyütt természeti katasztrófák történnek, megerősödnek az üldözések, az Evangélium eljutott immár minden néphez, rendkívüli jelek észlelhetők az égből, és egyre közeledik az Antikrisztus fellépésének az ideje.

Akkor hát felszólítalak benneteket, hogy maradjatok erősek a hitben, biztosak a reményben és szívetekben égjen a szeretet!

Engedjétek, hogy Én hordozzalak benneteket, és gyűljetek össze Szeplőtelen Szívem biztos menedékében, melyet Én éppen erre az időre készítettem számotokra. Velem betűzzétek ki időtöknek a jeleit, és éljétek a szív békéjében és bizalomban.

Én mindig veletek vagyok, hogy elmondjam nektek, miszerint **ezeknek a jeleknek a megvalósulása bizonyossággal jelzi, hogy közel van az „idők vége” Jézusnak dicsőségében történő visszatérésével.**

„Vegyetek példát a fügefáról: amikor ága már gyöngye és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Amikor mindezt látjátok, tudjátok meg ti is, hogy közel van már, az ajtóban.”(Mt 24,32-33)

*(A Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1992.12.31.)*

## Larroque atya Magyarországon és Vajdaságban járt

Stefano Gobbi atya utóda, a Máriás Papi Mozgalom nemzetközi felelőse, Laurent Larroque atya itt járt Magyarországon és Délvidéken (Vajdaságban) ez év szeptember 17-24-ig. Cönakumulokat tartott nyolc helyen, ahogy azt már közöltük a programban. E nyolc hely közül hat Magyarországon és kettő Délvidéken található. Nemzetközi felelősünkön látszik, hogy nagy Mária tisztelő, Gobbi atya méltó utóda. Amikor Collevalenza-ban 2013-ban órá esett a választás, t.i. hogy Mozgalmunk nemzetközi felelőse legyen, akkor még nem nagyon ismertem. De most e jó hét alatt megismerhettem és elmondhatom, hogy nagyon is jó döntés

volt, amikor őt választottuk. Ő is hasonlóan, mint Gobbi atya, Szűzanya alázatos kis gyermeke. Szíve lángol Égi Édesanyánkért. Szeretne ő is mindenkit bevinni Mária Szepplőtelen Szívébe. Ő is járja a nagyvilágot, mint Gobbi atya. Én csak egy hétig kísértem, csak egy hétig kellett helytállnom. Hála a Szűzanyának, sikerült. Bírtam az iramot. Sok szépben, kegyelemben vettünk részt. Megérte.

De vegyük sorban az eseményeket, benyomásokat, élményeket. Felelősünk szeptember 17-én érkezett meg a Ferihegyi (Budapesti) repülőtérre délelőtt 10 óra körül. Hárman vártuk a röptéren: Halmágyi Zoltán atya a veszprémi egyházmegyéből, Hegedűs Ágoston úr Kecskemétről és jómagam.

**Miskolc:** A találkozási örömök után elindultunk Miskolc felé. Jó hosszú út állt előttünk, több mint 200 km a repülőtértől a miskolci Mindszent plébániáig, ahol Palánki Ferenc segédpüspök atya, érseki helynök vendégszeretetét élveztük mind a négyen. Néhány nappal később értesültünk, hogy a Szentszék a püspök atyát kinevezte Debrecen-nyíregyházi Egyházmegye Püspökének. Szűzanya segítse, és imádkozzunk érte, hogy jól bírja vezetni a Debreceni Püspökséget.

Rövid ebéd majd egy kis pihenő után indultunk a Szent Anna templomba cönákulumra. Azért nem a Mindszenti templomban tartotta Larroque atya a cönákulumot, mivel ott komoly javítások, restaurálások folytak. A templom környékét felásták, és munkások is szép számban dolgoztak.

Szent Anna templom ebben az időben csendesebb volt, alkalmasabb az összeszedettebb imára, elmélyülésre. Többen jöttek papok. Hívek is szép számban gyülekeztek. A házigazda, Szarvas Péter esperesplébános szívélyesen fogadott bennünket.

A templomban körülnéztünk és megbeszéltük a „részleteket”: t.i. hogy hol térdelünk a kitett Oltáriszentség előtt, majd pl. hogy működnek-e és hogyan a mikrofonok. Az olvasmányok is szóba kerültek. Máshol is, ahol lehetett, a Jelenések könyvéből a Napba öltözött Asszonyról szóló részt (Jel.12.1-6) választottuk, majd az Evangéliumra Jn.19,25-27-t vettük („Íme, a te fiad!” „Íme, a te Anyád!”).

Örömünkre Palánki Ferenc püspök atya celebrálta a szentmisét. Larroque atya is hasonlóan, mint Gobbi atya, örömmel veszi, ha helybeli püspök vagy segédpüspök is részt vesz a cönákulumon, és vezeti a szentmisét, ugyanis Mozgalmunk második kötelezettsége nem más, mint egység a Pápával és a vele egyesült püspöki karral és előjárókkal. Jézus Krisztus akarata szerint az Egyház hierarchikusan berendezett valóság. Ennél fogva Mozgalmunk csak a katolikus Egyházon belül működhet. Ha nem így tennénk, azt hiszem, Szűzanya az első közt tiltakozna.

Nemzetközi felelősünk nagyon buzgón végezte a rózsafüzért. Mindig egy rövid elmélkedést tartott a titokról, majd a Miatyánk, Üdvözlégy első részét ő mondta legtöbbször franciául, mi pedig magyarul a második részt. A következő tizednél

meg fordítva: közösen végeztük magyarul, ő meg franciául vagy olaszul és így tovább. Úgy tűnt, mintha csak néhány percig tartott volna a szentolvasó végzése. Ha azt szívből, szemlélődve mondjuk, gyönyörű, távol minden unalomtól. Csak meg kell tanulni jól végezni ezt az imát. Larroque atyától ezt meg lehet tanulni. Vele az ima egyáltalán nem unalmas.

Megható volt kitett Oltáriszentség előtt imádkozni, az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus előtt elmélkedni. Hisz Jézus itt, a szentostyában jelen van.

Néhány szó az elmélkedésekről: felelősünk erőteljesen hangsúlyozta Jézus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben. „Az antikrisztusnak az igaz Krisztust kell felváltania az Egyházban. Hol van „maga Krisztus, a mi Húsvétünk” (CCC 1324), az Egyházban? Az Oltáriszentségben. Tehát a küzdelem most az Oltáriszentség misztériumára összpontosul.”

Nyomatékosan kiemelte Egyházunk tanítását, t.i. hogy Jézus az átváltoztatott ostyában valóságosan jelen van. És nem csak a szentmise alatt van jelen, hanem a szentmise után is a Tabernákulumban. Sajnos, vannak, akik nem hisznek abban, hogy Jézus jelen van az Oltáriszentségben. Nem hiszik, hogy a szentmise alatt Jézus valóságosan közénk jön. Pedig pont erről van szó. Ő nem csak szimbolikusan van jelen a kenyér és a bor színe alatt, hanem valóságosan. Jézus nem szimbólikus jelenlétről beszélt az Utolsó Vacsorán, hanem valóságos jelenlétről. Nem azt mondta, hogy ez az én testem szimbóluma, ez az én vérem szimbóluma, hanem hogy: „Ez az én testem! Ez az én vérem!”

Sátánnak nem tetszik a szentmise. Iparkodik háttérbe szorítani az Oltáriszentségben jelen levő Jézust. Tudja nagyon jól, hogy ott az Úr Jézus van jelen. Tabernákulumban az átváltoztatott ostyában Krisztust imádjuk.

**Budapest:** Másnap délelőtt Budapest felé vettük az irányt. Az autópályán gyorsan haladtunk. Szerencsésen megérkeztünk a Szent István Bazilikába. Egy kicsit forogtunk a bazilika körül, mire megtaláltuk a bazilika parkolóját. Ott már ismerősökkel találkoztunk. Így mindjárt kezdhettük is az előkészületet. Itt Snéll György püspök atya koncelebrálta a szentmisét. Előzőleg a Bíboros Úr megígérte, hogy ha valami rendkívüli nem történik, Ő fogja a péntek esti szentmisét koncelebrálni a cönákulum alatt. Sajnos, elfoglaltsága miatt nem tudott jelen lenni, de Snéll György Püspök atya helyettesítette. Itt is a kitett Oltáriszentség előtt végeztük a rózsafüzért, és Larroque atya itt is tartotta az elmélkedést. A papok, hívek feszülten figyelték szavait. Magam is szinte ittam a szavakat, pedig fordítanom is kellett. Előtte tartottam attól, hogy a gyors fordítással nehézségek támadnak. Kértem is a Szűzanyát, hogy segítsen. Éreztem is a segítségét. Éreztem, hogy Larroque atya mondanivalójára sikerül ráhangolódnom. Szűzanya nem engedte, hogy felsüljek. Nyugodtam bevallhatom, hogy ez nem az én érdemem. Collevalenza-ban,

a nemzetközi nagy találkozón sokkal nehezebben fordítottam. Többször el is vesztettem egyes előadók gondolatmenetét. De itt nem ez történt. Micsoda ez, ha nem a Szűzanya működése.

Amikor Larroque atya megírta, hogy jön Magyarországra, és hogy Vajdaságba is ellátogat, az egész nem is volt ilyen világos. Azonnal jelentkeztek a nehézségek: Hol találunk helyet, melyik városokban, templomokban? Hol lesz az elszállásolás? Több helyen próbálkoztam, próbálkoztunk fordítókat keresni, ugyanis most nem csak kísérem és fordítanom kellett, mint Gobbi atya idejében, hanem országos felelősként is rendezni kellett egyéb ügyeket.

Felelősünk gyakran kiemelte a szentmise áldozati dimenzióját. Nem arról van szó, hogy emberi dimenzió nem lenne jelen. Igen is, a szentmise a hívek találkozója, testvéri együttlét, testvéri közösség is. De a szentmisének van egy másik dimenziója: vagyis az áldozati rész. Minden szentmisében Jézus kereszttáldozata misztikusan jelenné válik. Ez vér nélküli, de akkor is Áldozat. A Kálváriai áldozat jelenné válik.

**Kecskemét:** Egy kis „agapé” után Kecskemétnek vettük az irányt. Fáradtak voltunk, de teli élményekkel, kegyelmekkel. Elöttem mind inkább kiviláglott, hogy a mostani felelősünk is rendelkezik „karizmákkal”. Bátran hirdeti Szűzanya üzeneteit, figyelmeztetéseit. Nagyon is benne van Mozgalmunk lelkületében. Jól érti a mai elvilágosodást, a nagy hittagadást. Nem beszél mellé, hanem a lényegre tapint. Nem „magasröptű, mélyszántású” elméleteket hirdet, hanem nagyon is egyszerűeket. Még a kis emberek is megérthetik, ha nyitottak. Biztosan ő is a Szűzanya kiválasztottja. Útközben elmondtunk egy rózsafüzért és utána beszélgethettünk. Imáiból, beszédeiből tükröződött Szűzanya kicsiny gyermeke, aki a hivatala által nem fölényes, hanem alázatos. De nem ijed meg kimondani az igazságot, ha annak az ideje eljön. Azonban tud csendben maradni is, ha a hallgatásnak az ideje van.

Este jóval 10 után érkeztünk meg a Főtemplom plébániájához. Jenei Gábor atya kitartóan várt. Kedvesen fogadott. A plébánián leparkoltunk. Halmágyi Zoltán atya a plébánián maradt, Larroque atyát és engem az esperesplébános elkísért egy közeli épületbe, ahol a mi szállásunkat előkészítették. Guszti bácsi, mivel Kecskeméti, hazament erre az éjszakára. Nagyon jól aludtam. Nem kellett ringatni, ugyanis elfárad az ember. De ez örömteli fáradság volt.

Másnap bőséges reggelivel várt Jenei Gábor esperesplébános. Majd készülődünk a cönákulumra. A hívek szépen jöttek. Környékről és más településekről is, távolabbi városokból is érkeztek különböző járművekkel. Többeket ismertem már más cönákulumokról, az évi leányfalusi lelkigyakorlatokról stb. Nagy volt a lelkesedés, figyelem. Tudtak szívből imádkozni. Nem is csoda, hisz hosszú éveken keresztül tartanak cönákulumokat városszerte és Kecskeméten kívül is Balázs atya

helyi felelős segítségével. A cönákulumot itt is szentmisével összekötve végeztük. A mise előtt a papok ajánlották fel magukat a Szűzanyának, a prédikáció után pedig a hívek.

Utána rövid ebéd következett, mivel sietnünk kellett Szegedre, pontosabban a Szőregi templomba, mivel ott délután 4-kor kezdődött a cönákulum. Fél négyre érkeztünk meg. Mindjárt előkészültünk a cönákulumra, és már itt is volt az idő a kezdésre. Nagy Róbert atya szeretettel fogadott. Szombat volt. Ilyenkor a papok a plébániáikon igen foglaltak. Megtartottuk a cönákulumot, ahogy illik. Itt is a cönákulum hangulat hamarosan észlelhető lett. Szűzanya gyermekei gyorsan egymásra találnak. Robert atya testvéri fogadtatásban részesített bennünket.

**Délvidék (Vajdaság):** Ezek után irány Vajdaság. A Szőregi plébánia igen közel van Törökkanizsához, a plébániámhoz. A Gyálai határátkelőnél mindössze 26 km. Kocsival gyerekjáték lett volna. Csak az volt a baj, hogy a határt este hétkor lezárták. Az eredeti terv szerint a Röszei nagy határátkelőnél akartunk átkelni, de a menekülthullám miatt pont azokban a napokban ezt a határátkelőt teljesen lezárták. Mit csináljunk? A Szabadkai (Kelebiai) nyitva volt. Hát kerülővel, Szabadkán keresztül jöttünk. Ez pedig jóval több, mint 26 km. A többszöröse. De a következő megálló most már Törökkanizsa. A terv szerint ott kellett éjszakázni. Oda is értünk kicsivel éjfél előtt. Mivel itt már házigazda is voltam, könnyen feltaláltam magam. Larroque atya is fáradt volt. De akkor már „itthon” voltunk. Itt három éjszaka volt megbeszélve. Hamarosan pihenőre is tértünk. Jól is esett.

**Óbecse:** Másnap egy kicsit kipihenhattuk magunkat. Nekem, mint házigazdának, 9-kor misézniem kellett. Felelősünk addig pihent illetve az e-mail-jeit rendezte. Délután 4-re indultunk Óbecsére cönákulumot tartani. Rendben oda is értünk hárman: Larroque atya, Guszti bácsi és jómagam. Zoltán atya hétvégére visszament a plébániáira.

Óbecsén már várták Larroque atyát. Tömegesen jöttek a hívek, a helybeliek, környékeliek és Délvidék különböző helyeiről. Jócskán sikerült összegyűlnünk a Szent Antal templomban. A hangulat számomra nagyon is otthonos volt, hisz majdnem minden évben tartunk ott cönákulumot, csak azzal a különbséggel, és ünnepélyességgel, hogy most a nemzetközi felelősünk jött el. Mindjárt látszott, hogy a jelenlevők többségének nagyon is ismerős a cönákulum, hisz a jelenlevők nagy része rendszerint részt is vesz rajta. Szűzanya újra megmutatta, hogy Mozgalmunknak van jövője, hisz ez elsősorban az Ő Mozgalma. Ő a Vezetője. Ez most is látszott, és látszani is fog.

A szentmisét Németh László, Nagybecskereki Püspök atya koncelebrálta jó tized pappal. Szép volt, hogy ennyien összegyűltünk papok és hívek. Ebben a bizonytalan időkben nagy szükségünk van Máriára, az Ő Szeplőtelen Szívének a diadalára.



**Törökkanizsa:** Másnap Törökkanizsán délután 5-kor tartotta Larroque atya a cönákulumot. Jól esett, hogy ezen a napon nem kellett sehova sem utaznunk. Egy kicsit lazíthattunk napközben, az ügyes-bajos problémáinkat intézgethettük. Délutánra szépen érkeztek a zarándokok, helybeliek. Az ülőhelyek hamarosan megteltek. Lelkesen készültünk. Itt már szinte minden jelenlevőt ismerem: az itthoniakat és a vendégek nagy részét. Nem is csoda, hisz a jó része jár cönákulumokra, a havi találkozókra is. Ennél fogva érezhető is volt ez a légkör. Papok is jöttek szép számban.

Nemzetközi felelősünk hangsúlyozta a szentmise elleni támadásokat: „Elfogadva a protestáns tanítást, *azt mondják majd, hogy a szentmise nem áldozat, csupán a szent vacsora, vagyis annak emléke, amit Jézus az utolsó vacsorán végbevitt.*” (1992. dec. 31.).

Vagyis arról van szó, hogy a gonosz ma az Oltáriszentségben jelenlevő Jézus ellen indít összpontosított támadást. Iparkodik háttérbe szorítani a szentmise áldozati részét, lefokozva azt „csak” testvéri együttlétre, mintha az „csak” emlékezet lenne az Utolsó Vacsorára, megfosztva azt az áldozati résztől.

Idézte Szent II. János Pál Pápától az ismert mondást: „**Az Eucharisztia túlságosan nagy ajándék ahhoz, hogy megengedhetne leszűkített és kétértelmű értelmezéseket**” (*Ecclesia de Eucharistia*, 10).

**Pécs:** Másnap, szeptember 22-én kedden felkerekedtünk és elindultunk Pécsre. Hosszú út várt ránk, több mint 200 km. De mi ez nekünk? Megtettük. Pécssett H. Zoltán atya is csatlakozott hozzánk. Havasboldogasszony kegytemplomban tartotta Larroque atya a cönákulumot. Itt is találkoztam ismerősökkel, sőt néhány régi ismerőssel is. Mária kegyhelyein, de a cönákulumokon is érezhető Mária gyermekeinek az összetartása. Mária egyesíti a gyermekeit. Nagyon is átérezttük, hogy Máriában testvérek vagyunk, hisz Ő mindannyiunk égi Édesanyja. Milyen jó, hogy van égi Édesanyánk, aki még a legtávolabakkal is össze tud kötni. Mager Róbert atya, püspöki szertartó, jegyző kedvesen fogadott. Itt Guszti bácsi elvált tőlünk. Sokat segített, tevékenykedet, hogy minden gördülékenyen menjen.

Másnap reggel korán kellett indulnunk, mert délelőtt 10-kor Alsópáhokon kellett kezdeni a cönákulumot. Reggelit sietve fogyasztottuk. Salamonné Anna helybeli felelősünk ki tett magáért. A reggeli bőséges volt.

**Alsópáhok:** Még időben megérkeztünk Alsópáhokra. Kovács János atya és hívei lelkesen készülődtek erre a napra. 15-en voltunk papok és a hívek is szép számban jelentek meg. Itt is látszott, hogy rendszerességgel tartanak cönákulumot. Itt is többet ismertem, ugyanis majdnem minden évben sikerül eljutnom hozzájuk is. Ők is buzgón imádkoztak. Figyelmesen hallgatták

felelősünket. A főcelebráns Nagy Károly atya volt. Sajnos, az érsek úr elfoglaltsága miatt nem tudott eljönni, de Károly atyát küldte. Ennél fogva Nagy Károly atya lett a főcelebráns. Az ebéden felmerült a lehetőség, hogy Larroque atya 2017-ben eljönne papoknak lelki gyakorlatot tartani. Többen örömmel fogadták. Adja a Szűzanya, hogy ez sikerüljön. Szűzanyával sokkal könnyebb a nehéz keresztet hordozni. Ő mindig megvigasztal és kegyelmeket esd ki számunkra Szent Fiánál.

**Egyéb:** Még délután elutaztunk Szombathelyre, ugyanis Larroque atya szerzetesrendjének a védőszentje Szent Márton, és szeretne volna látni Szent Márton szülőföldjét. Megnéztük a Szent Márton templomot, és amit Szent Mártonról ott feljegyeztek.

Másnap az atya indult Szlovákiába. Pozsonyig kísértük. Ott útjaink elváltak. Szűzanya segítse nemzetközi felelősünket, hogy minél több lelket vezessen a Szűzanyához. Valóban ő is hasonlóan járja a nagyvilágot, mint Gobbi atya. Szlovákia után Spanyolországba ment, majd Távol Keletre (Fülöpszigetek, Japánba, Dél-Korea stb.) Nem unalmas az élete, de igen nehéz. Azonban, ahogy ő is mondja, Mária mindig megsegíti. Segítse is, és óvja is, mert nagyon nagy szükség van ilyen papokra, Szűzanya szeretett fiaira.

Sóti János SJ  
(www.mpm-hu.org)

## A köd fölött győzedelmeskedett

2015. December 8-a helyett 5-én, szombaton jöttünk össze a Budapest, Normafa melletti Anna réten, hogy az Anna réti kápolna alapkövének letételének évfordulóján a Világ Győzelmes Királynőjéhez imádkozzunk a békéért, jövőnkért.

Az imádságok után déli egy óra körül szentmise kezdődött Kemenes Gábor atyával és két koncelebráló pappal. A nap folyamán végig ködös nyirkos idő volt. Ennek ellenére az ország számos pontjáról érkeztek engesztelők az Anna rétre. Kb. 500 fő jelenlétében kezdődött el a szentmise áldozat bemutatása.

A szentmise kezdete körül nem csak a Norma fánál, hanem egész Budapest környékén kisütött a nap, a kék égen egy-egy felhő látszott csupán. A Világ Győzelmes Királynője az engesztelők kitartását akarta ezzel jutalmazni, hogy a ködöt eltüntette a szentmise idejére.

A szentmise befejezése után szép lassan elhalványult a nap, és kb. fél óra múlva már igen sűrű köd ereszkedett le az Anna rétre és környékére. De a szentmise

alatt csodálatos ajándékot kaptunk a napsütés melegével! Áldassék és dicséressék érte a Világ Győzelmes Királynője, a Magyarok Nagyasszonya! Ha kitartunk az engesztelésben, és inkább többen leszünk, mint kevesebben, akkor reális eséllyel hazánk felett is felragyoghat a Nap. Legyen úgy!

*Jánosy Gábor*

## Talán egy poszáta volt

Budapesten, a Hősök tere melletti Regnum keresztnél, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, déli kezdéssel el szoktuk imádkozni a négy rózsafüzért, Kemenes Gábor atya vezetésével. 19 éve, amikor először tettük ezt, akkor még kb. ezer ember összejött ezekre az alkalmakra. A létszám azóta kopik, de még mindig van egy mag, amelyik kitart. Ez most, 2015-ben is így történt, összejöttünk két-háromszázan imádkozni hazánkért, a békéért, a szabad ég alatt. Kemenes Gábor atya minden tized előtt mondott néhány gondolatot, hogy imánk mélyebb lehessen. A tizedek között rövid éneket énekeltünk.

A tizedeket egymás után imádkoztuk, Jézus életútját végigkísérve. Mindez december 8-án, mérsékelt ködszitalás mellett, plusz 5 fokban történt. És amikor a Világosságos rózsafüzér utolsó tizedéhez értünk, akkor egy érdekes kis jelenségre lettünk néhányan figyelmesek.

Amint Kemenes Gábor atya elkezdte az Eucharisztiairól szóló tized elején a Miatyánkot imádkozni, egy kis madár a közeli fán elkezdett énekelni. Folyamatosan dalolt, csacsogott, dicsérte az Istent, megállás nélkül, mintha májusi tavaszi énekét énekelné. Mindez a tized után elhangzott ének végéig tartott. Amikor áttértünk a fájdalmas titkokra, akkor még egy vagy két rövid hangját lehetett hallani ennek a kis madárnak, majd teljesen elhallgatott. És zajlott a természetben tovább a decemberi normál állapot, a normál hangulat.

Csodálatos volt, hogy a kis madárka pont ezen titkokhoz kötődően, de annak a tizednek a legelejétől a legvégéig megállás nélkül énekelt, dicsérte az Urat! Mintha arra akart volna figyelmeztetni minket, hogy nehogy abbahagyjuk az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézust dicsérni, imádni és áldani. Tegyük minél gyakrabban!

*Jánosy Gábor*

# Mária- kegyhelyek



## Turbék

Szigetvár határában, a Zselic-dombság legdélibb lankáinak tövében áll a turbéki kegytemplom. A hagyomány és a források tanúsága szerint pontosan azon a helyen található, ahol eredetileg a Magyarországot meghódító török szultán, Nagy Szulejmán síremléke (türbéje) állt korábban. Az agg uralkodó, a mohácsi csata nyertese, Buda elfoglalója ugyanis 1566-ban ismét személyesen vezetett hadat, ezúttal Bécs ellen, csak hogy Zrínyi Miklós hősiessége Sziget váránál megállította a félelmetes hadsereget. Amikor Zrínyi kirohanására és a vár bevételére sor került, Szulejmán már nem élt, néhány nappal korábban – valószínűleg agyvérzés következtében – elhunyt. Csak hogy a fővezér eltitkolta a halál tényét, nehogy a török hadrend emiatt felbomoljon, s továbbra is a szultán nevében adta ki a parancsokat. A holttestet ezért bebalzsamozták, hogy majd a már elkészült isztanbuli síremlékbe helyezték, a romlékony belső szerveket (szívet, májat, beleket) azonban a sátor alá temették. A hadsereg visszavonulása után aztán itt építették fel azt a türbét, amely a török uralom alatt moszlim zarándokhellyé vált, olyannyira, hogy a birodalom minden részéből felkeresték.

Szigetvár visszafoglalása után, 1690-ben a haditanács elrendelte, hogy a türbéből katolikus kultuszhelyet létesítsenek a Segítő Boldogasszony tiszteletére. Így a török szultán emlékét annak a passauai Mariahilf-képnek tiszteletével cserélték fel, amely különös jelentőségre tett szert a felszabadító háborúk során, sajátos „törökverő” jelleggel rendelkezett. Amikor ugyanis a törökök 1683-ban Bécset ostromolták, a Passauba menekült I. Lipót császár a Mariahilf-kép előtt könyörgött a város megmeneküléséért. A keresztény katonák pedig úgy Bécsnél, mint három évvel később Buda visszavívásakor ezzel a kiáltással ajkukon indultak rohamra: Mária, segíts! Nagyon is tudatos döntés volt tehát, hogy a középkori magyar államot megsemmisítő Szulejmán sírja fölé az országot visszahódító Magyarok Nagyasszonyának kegyképét helyezték. A magyarság azért is tekintett így a passaui képre, mert Esterházy Pál nádor Mária-búcsújáráhelyeket

népszerűsítő munkájában azt állította – egyébként tévesen –, hogy ez a német kép annak a máriacelli Kincstári Madonnának a másolata, amelyet Nagy Lajos királyunk adományozott hálából a pogány kunok felett aratott győzelemért.

A turbéki kegyhely a 18. században szépen fejlődött: a lebontott török épület helyére előbb fakápolnát, majd kőtemplomot építettek, mellé remetelakot, a Mariahilf-képnek pedig jó minőségű olaj-másolata készült. Turbék ebben az időben lett a zselici magyar, német és horvát katolikusok zarándoklatának célpontja, találkozási helye. A két búcsú Nagy- és Kisboldogasszony napjára esik. Sajnos a 20. század második felében a svábok kitelepítése, majd a kommunista egyházüldözés miatt csökkent a szent hely látogatottsága. S bár ma a templom kissé elhanyagoltan áll a szigetvári határban, keletkezésének különleges történetével és a barokk vallásosság gazdag hagyományával tanúskodik a Katolikus Egyház és a magyar történelem összetartozásáról.

Gárdonyi Máté

\*\*\*

Gödöllő-Máriabesnyőn jártunk nemrég egy lelkigyakorlaton. Nagy élményt jelentett, hogy külön szentmisén vehettünk részt a kegytemplomban, mely csodálatos, lélekiemelő hangulatot őrzött meg mind a mai napig.

A kegyszobor a maga mintegy 11 cm-es méretével ugyan alig látható, de a csodálatosan feldíszített környezetével együtt mégis impozáns. Sokat beszélgettünk ezen kis kegyszoborról is. Így derült ki számomra, hogy a kutatások odáig jutottak, hogy a kegyszobor, melyet égi jel hatására találtak meg, az 1200-as évekből származik – ami a korát illeti. Ezzel szoros összefüggésben merült fel az a gondolat (mely lehet akár sugalmazott gondolat is), hogy a kegyszobor talán Árpád-házi Szent Margit kézi szobra volt – a cellájában tartott kézi szobra.

Ez egy szívet melengető gondolat, mely buzdítson bennünket arra, hogy többször forduljunk hazánk egyik legnagyobb engesztelőjéhez, Árpád-házi Szent Margithoz, kérve hatékony közbenjárását a mai alattomos keresztényüldözés elleni engesztelő küzdelmünkben.

Jánossy Gábor

# *Mária kicsinyei*

---

## Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

### Szeplőtelen Szívem lesz a menedéketek

*„Hány tövis szúrja át Szívemet: napról-napra emelkedik azon lelkek száma, még a hívek között is, akik eltávolodnak Fiamtól. Akik tegnap még jók és nagy-lelkűek voltak – az általános zűrzavar sodrásában – félénk, bizonytalan, szinte megbénult emberekké válnak.*

*A legfájdalmasabb töviseket a papoktól kapom, azoktól a fiaimtól, akik számomra a legkedvesebbek, és akiket különösen szeretek.*

*Azok mellett, akik Jézus Fiamat és Egyházát Júdasként minden nap elárulják, már hányan vannak, akik ingadoznak, kételkednek és hűtlenek! Bemutatják a szentmisét, kiszolgáltadják a szentségeket, és nem hisznek többé...*

*Szentségtöréseik száma már elérte azt a határt, amelyet nem lehet átlépni anélkül, hogy egyben meg ne vetnék Isten igazságosságát is.*

*Ha ismernék e hűtlen fiaim azt a rettenetes megpróbáltatást, amely rájuk vár. Talán megtérnének. Azonban tudatlanul haladnak nagy büntetésük felé, és a döntő pillanatban készületlenek lesznek.” (1973.12.28.)*

A Szűzanya olyan fájón mondja, hogy a Jézustól eltávolodó lelkek száma napról-napra növekszik itt a Földön. Nagyon fájó olvasni, hogy ez igaz a hívekre is! Az önmagukat katolikusoknak mondók között is egyre több a Jézustól eltávolodó ember. De azonnal hozzáteszi az okot is: az általános zűrzavar sodorja őket el Krisztustól.

Valóban általános zűrzavar van a világban, mondhatni a feje tetejére állt ma már a világ. Sajnos ebből a világban élő Egyházunk sem maradhat ki. Egyházunkban is lassan, de biztosan növekszik a zűrzavar, akkor is, ha erről nem akarunk beszélni. De minél jobban a szőnyeg alá söpörjük a tényeket, annál jobban tudnak azok hatni, rombolni. Ha nyíltan nevén mernénk/akarnánk nevezni, akkor lenne esélyünk ellene küzdenünk. Az üzenetek elemzésével most, ebben a körben ezt tesszük meg...

Szomorú azt olvasni, hogy a papok egy része bemutatja ugyan a szentmise áldozatot, kiszolgáltatja a szentségeket, de többé már nem hisz. És ha a pásztor nem hisz, akkor hogyan segítse a hit növekedését a rá bízott nyájban? (Szerencsére mindig vannak olyan pásztorok, akiknek lobog a hite...)

Időnként az az érzése az embernek, hogy a kamasz kor jellemzőivel találkozunk a felnőttek között, hiszen a kamaszra jellemző, hogy áthágja a szabályokat, a szokásokat. De a kamasz tiltakozásra mindig azt mondtuk, hogy reméljük minél előbb kinövi.

Most viszont ahogy elég sok papnál, vezető személynél láthatjuk, hogy a világhoz akarják igazítani Egyházunkat. Pedig Jézus azt mondta, hogy e világ fiai mindig ki fognak vetni maguk közül, hogy ez a világ soha nem fogja befogadni az igazi hívőt, hiszen e világot Jézus legnagyobb ellensége uralja. Mi lesz az Egyházzal, ha a legnagyobb ellenség dolgaihoz, szellemiségéhez akarjuk igazítani Egyházunkat?

Csak az lehet, hogy „végül Szeplőtelen Szívem győzni fog”! Valóban csak ez lehet a bizodalunk! És addig is vegyük fel keresztünket...

*„Hogyha minden időben e menedékben élsz, akkor majd az én szeretetem és Fiam, Jézus szeretete hevít szüntelen.*

*Ez a világ napról napra mindinkább megdermed az önzés, az érzékiesség, a gyűlölet, az erőszak, a boldogtalanság jegében.*

*A nagy sötétség előtt leszáll a világra az istentagadás éjszakája, és beburkol mindent.*

*Akkor majd Szeplőtelen Szívem lesz főleg a te menedéked és a fényed.*

*Ne félj se fagytól, se sötétségtől, mert te az Anya szívében leszel, és majd onnan mutatsz utat számtalan szegény eltévedt gyermekem számára. De Szívem olyan menedékhely is, amely téged megoltalmaz minden eljövendő eseménytől... Maradj ezért mindig az én oltalmamban.”(1974.01.17.)*

Ahogy a Szűzanya mondja, egyre jobban érezhetjük, hogy a minket körülvevő világ valóban megdermed az önzés, az érzékiesség, a gyűlölet, az erőszak, a boldogtalanság jegében. Önzés – valósítsd meg magadat! Érzékiesség – éld ki ösztöneidet, ne is akarj önuralmat gyakorolni! Gyűlölet – „már megint nem hagy élni, nem szolgálja ki a kívánságaimat, gyűlölöm!” Erőszak – ha utadban van a másik lökd nyugodtan félre, szorítsd le. Ezt a muzulmánok még durvábban igyekeznek gyakorolni... Boldogtalanság – ahol kihül a szeretet, ott nem lehet boldogság, csak a boldogtalanságban való vergődés.

Leszáll az istentagadás éjszakája... Most, egyre fokozódóan száll le Európára az istentagadásban élők áramlásával az istentagadás éjszakája. Ez a népvándorlás valóban igyekszik mindenhova eljutni, mindent beburkolni.

Ilyenkor mi adhat reményt? A Szűzanya megadja a választ: Szeplőtelen Szívem lesz a te menedéked és fényed!

Hogy valóban ő lehessen a menedékünk, nap mint nap építeni, erősíteni kell vele kapcsolatunkat az imádságon keresztül. Tegyük meg, és bíztassuk erre a körülöttünk levőket is. Hiszen ha nem alakul ki a gyakorlat, akkor a hirtelen szükség helyzetben nem biztos, hogy jó helyre nyúlunk, nem biztos, hogy valóban jó helyre tudunk menekülni.

*„Sok lehetőség van, de kedves papjaim részére csak egy út járható: Szeplőtelen és Fájdalmas Szívem útja.*

*Kisgyermekként szeretném mindannyiótokat itt látni: ennek érdekében meg kell tanulniuk hallgatni, hogy ne induljanak fel, hogy ne szervezkedjenek, hogy ne cselekedjenek mást, csak gyermekek maradjanak, akik imádkoznak és szeretnek, gyermekek, akik velem, értem és bennem szenvednek valamennyi fiam megmentéséért.*

*Ez Egyházam számára a legnagyobb zűrzavar ideje. A pápa (II. János Pál) szól és biztos eligazítást ad a hitben, de egyedül hagyják, és alig hallgat rá valaki. Hamis próféták is szólnak ma, azok, akik akkor árulják el az Evangéliumot, miközben hirdetik. És őket meghallgatják, és őket követik. Széthúzást és zavar idéznek elő Egyházam leghűségesebb fiai között.” (1974.09.16.)*

A Szűzanya élénk tárja, hogy számtalan lehetőség, út van a papok és hívek előtt, melyen haladhatnak. De rávilágít, hogy az igazi út az csak egy, amikor a Szűzanya hívásának engedve, az ő vezetését elfogadva akarunk Jézus útján járni.

Az emberi gyarlóságok közé tartozik, és oly gyakran kísért igen sokunkat a buzuglókodás, a cselekedni vágyás. Majd én megcsinálom, majd én elintézem, majd én megszervezem. Tudunk-e előbb hallgatni, meghallani, hogy ez csak az én vágyam, vagy valóban égi indíttatás? Nagyon nehéz meghallani, megérezni, hogy ha lehet, csak égi indíttatásra cselekedjek. Ehhez kell a Szűzanyára hagyatkozó „gyermeknek” lenni. Akkor sokkal nagyobb eséllyel tudok olyan dolgokat cselekedni, ami valóban az emberek megmentését szolgálja. Ami valóban Isten ügyét szolgálja.

A Szűzanya 1974-ben mondta ezt: ez Egyházam számára a legnagyobb zűrzavar ideje. Azóta úgy tűnik, ez a zűrzavar mintha még fokozódott volna Egyházunkban. És ebben a zűrzavarban nagyon nehéz tisztán látni, a tiszta, igaz hit mellett kitartani. Nagyon nehéz észrevenni, hogy ki az aki igazán védi Egyházunk alapjait. Nehéz különbséget tenni, hogy ki az, aki esetleg szavaival ugyan védi, de

cselekedetei nem igazolják szavait. És ki az, aki nem is védi, engedi a zűrzavart elhatalmasodni.

Ajánljuk fel magunkat rendszeresen a Szűzanyának, építsük vele egyre szorosabbra kapcsolatunkat, hiszen ő a Világ Győzelmes Királynője! Még ha most zavaros is az idő, ha netán még sokkal zavarosabb idők is jönnek, de végül a Szűzanya fog győzni! És ezt tudva legjobb már előre kiépíteni kapcsolatunkat a biztosan győzővel! Minden eltántorítani akaró kísérlet ellenére tartsunk ki a Szűzanya mellett! Imádkozzunk, engeszteljünk, böjtöljünk! Kérjük hozzá folyamatosan a kegyelmet, a szent angyalok segítségét.

*„Ahogy már többször közöltem szíveddel, az események egyre súlyosabbá válnak. Az emberek elfelejtették Istent, sokan makacsul tagadják. És hányan vannak, akik már gyakorlatilag tudomásul sem veszik!...*

*Én, aki minden tévedést és tévtant legyőztem az egész világon, legyőzöm majd szeretett fiaim seregével a legnagyobb tévedést, amelyet a történelem ismer: az istentagadás tévedését, amely már szinte az egész emberiséget elragadta Fiamtól.*

*Írd le kedves fiam: ezek azok az évek, amelyekben legnagyobb diadalom megvalósul...*

*A sok szenvedés és a nagy tisztulás által megújult emberiség ismét Isten tisztele-  
tére és dicsőítésére szenteli magát Szeplőtelen Szívem diadala által.” (1974.10.29.)*

Amint a Szűzanya közölte már többször, hogy az események egyre súlyosabbá válnak, úgy érezzük egyre inkább a bőrünkön, hogy valóban az események egyre súlyosabbá válnak. Az internet világában, ma, amikor a média teljesen behálózta a Földet, érdemben mindenki hallhat Jézusról, aki akar. Bár a médiát irányító „nagyurak” igyekeznek fékezni ennek lehetőségét. Mégis ha valamikor a történelem folyamán, akkor most ki lehet mondani, hogy érdemben mindenki hallhat Jézusról, az ő megváltó tevékenységéről. De ezt nem akarják az emberek meghallani. Hallani és meghallani két külön dolog. A sátán gondoskodik róla, hogy a meghallás minél kevésbé valósuljon meg a tömegek szintjén.

Örömmel olvashatjuk a Szűzanya üzenetében, hogy ő már minden tévedést és tévtant legyőzött. Ahogy Jézus is legyőzte a halált. És ahogy Jézus halála közben elő lett készítve és harmadnapra megvalósult az ő feltámadása, úgy a Szűzanya is ezen mérhetetlen hitehagyás ideje alatt már készíti az ő diadalát. Segítsünk neki imáinkkal, áldozataink felajánlásával! Tartsunk ki!

*„Már elmondtam neked, de megismételem, semmiféle külső hatás nem képes Művemnek ártani. Ez az a jel, amelyet ma Egyházamnak adok.*

*Legnagyobb zűrzavarának idején, azoknak az eseményeknek előestéjén, amelyek majd oly sok fiam hitét megingatják, íme a jel, amelyet nektek adok: én magam vagyok a jel!*

*Én, az Egyház Anyja, személyesen lépek közbe, és hozzákezek a megmentés Művéhez. Egyszerűségben, rejtettségben, olyan alázatban kezdem meg, hogy so-  
kam észre sem veszik. De hát fiaim, Édesanyátok mindig így szokott cselekedni.*

*Ahhoz, hogy mégis felismerjétek tevékenységemet, a kisgyermek szemére, a kis-  
gyermek gondolkodására, a kisgyermek szívére van szükségetek. Újból egysze-  
rűvé, alázatossá, összeszedetté, szegénnyé és tisztává kell válnotok. Valóba újból  
kisdedekké kell válnotok, mert egyedül nekik jelentik ki Isten terveit, az Isten or-  
szágának titkait.” (1974.12.07.)*

Jézus mondta: „Ha nem lesztek olyanok, mint ez a gyermek, nem mentek be Isten országába” (Mt 18,3). Nehéz feladat egy felnőttnek olyan égiekre nyitottnak, ráhagyatkozónak lenni, amilyen egy gyermek lelkiülete.

Mégis Egyházunk történelme azt mutatja, hogy az igazi nagy erő valóban az alázatosságban, önmegtartóztatásban, egyszerűségben van – szemben a világ „mércejével”. Evilági szempontból az ellenkezőjét tartják sokan erőnek. De Jézus mondta, hogy az ő gondolatvilága ellentétes az evilági dolgokkal, ahogy jelenleg még mindig a sátán uralkodik. Tehát nekünk Jézus és a Szűzanya szavaira kell hallgatnunk, ellene mondva az evilági csábításoknak. Csak egyszerűségben, alázatosságban, összeszedettségben, szegénységben van esélyünk kitartani a mennyország felé vezető úton, ebben az egyre zavarosabb világban, ami körül vesz minket, még Egyházunkon belül is.

A Szűzanya győzelmében biztosak lehetünk, és sajnos abban is, hogy ahogy Jézusnak csak sok szenvedés után jöhetett el a győzelme, úgy a testi-lelki szenvedések valamilyen mértéke számunkra sem kerülhető el, de Égi Édesanyánkban kapaszkodva minden körülmények között megőrizhetjük hitünket. Tartsuk nyitva lelki szemünket, hogy amint a gyermek figyel anyjára, úgy tudjunk mi is figyelni a Szűzanyára, és így meg tudjuk hallani, hogy mit kell tennünk Isten nagyobb dicsőségére nap mint nap.

*Jánossy Gábor*

*(Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek alapján.)*

# A r ó z s a f ü z é r

## Az Egyház elpusztíthatatlan

*Drága gyermekek, én mindig veletek vagyok, mert Fiam rám bízott benneteket. És nektek, gyermekeim szükségetek van rám, kerestek, hozzám jöttök, és megőrvendeztetitek édesanyai szívemet. Szeretlek és szeretni is foglak benneteket, benneteket, akik szenvedtek, és akik fájdalmaitokat és szenvedéseiteket Fiamnak és nekem ajánljátok fel. Szerettem keresi minden gyermekem szeretetét, gyermekeim pedig keresik az én szeretetemet. Jézus a szeretet által keresi az egységet Ég és Föld között, a Mennyei Atya és közöttetek gyermekeim, az Ő Egyháza között. Ezért sokat kell imádkozni, imádkozni és szeretni az Egyházat, amelyhez tartoztok.*

*Az Egyház most szenved, és olyan apostolokra van szüksége, akik szeretik az egységet, tanúságtételükkel Isten útját mutatják; olyan apostolokra, akik szívvel megélve az Eucharisziát nagy dolgokat cselekednek; szüksége van rátok, szeretetem apostolaira.*

*Gyermekeim, az Egyházat kezdettől fogva üldözték és elárulták, de napról napra növekedett. Elpusztíthatatlan, mert Fiam érte adta a szívét – az Eucharisziát, és feltámadásának fénnyel ragyogott és ragyogni fog felette. Ezért, ne féljete.*

*Imádkozzatok pásztoraitokért, hogy legyen erejük és szeretetük az üdvösség hídjáivá lenni. Köszönöm nektek.*

*(Medjugorje, 2015. december 2.)*

Nagyon szépen fejti ki a Szűzanya, hogy a szeretet milyen erős és éltető kapocs nem csak közöttünk, hanem az égiek és a földiek között is. Jó érzéssel olvassa az ember, hogy a szenvedések, fájdalmak felajánlása gyümölcsöt termő szeretet gyakorlat. Felhív minket a Szűzanya, hogy szeressük Egyházunkat. Egyházunkat minden látható és láthatatlan hibáival együtt szeretnünk kell, és ragaszkodnunk kell hozzá, hiszen az Krisztus Misztikus Teste.

Komoly szavak hangzanak el ebben az üzenetben: az Egyház most szenved, annak egységéért kell küzdenünk, imádkoznunk. Ezek szerint nagyon komoly veszély van az Egyház kettészakadására.

A Szűzanya itt, amikor igyekszik megnyugtatni minket, akkor egyértelműen felhívja a figyelmünket az Eucharisztia fontosságára. Az Eucharisztia egyrészt a szentmise áldozatot, másrészt az Oltáriszentséget is jelenti. A szentmise áldozatban érkezik közénk a pap szavainak engedelmeskedve Jézus Krisztus az Oltáriszentségben, mely formában érezhető módon látogat meg bennünket a szentáldozásban. Jézus megjelenése a szentmisében életet adó erő. Érthető annak fontossága, hiszen az életet adó erő hiányzik, akkor honnan lehessen pótolni az életet? Az Eucharisztia nagyon fontos!

A Szűzanya azt is kéri, hogy imádkozásunk egyik fő iránya továbbra is a papjainkért mondott imánk legyen, azért, hogy legyen erejük és szeretetük az igaz hitben megmaradva az összeköttetést biztosítani ég és föld között. Hogy legyen erejük az üdvösség hídjáivá lenniük.

Ne felejtsük, hogy a sátán a pásztorokat mindig jobban támadja, mint a báránnyokat, mert ha egy pásztor eltéved, az összes rábízott bárányt is tévedésbe viszi. Ezért van a híveknek nagyon nagy felelőssége a papjainkért folytatott imahadjáratban. Ezért kell rendszeresen imádkozni és alkalmasint böjti felajánlással élni papjaink hitének megtartásáért, a hitük növekedéséért. Ahogy a világ körülöttünk egyre zavarosabbá válik, úgy egyre inkább oda kell figyelniünk a papjainkért mondott imáinkra. Ne csüggedjünk, ki kell tartanunk ebben is!

*Jánossy Gábor*

\*\*\*

A **rózsafüzér imádkozásának külön súlya** van a sátán elleni jelenlegi, egyre élesebb küzdelemben. Ezt jelezte annak idején Szent II. János Pál pápa, de a Szűzanya több üzenetében is külön hangsúlyt kap ez a tény! Vegyük komolyan ezen felhívásokat!

A hagyományos rózsafüzérek imádkozását nem szabad abbahagyni, vagy félretolni, azt mindenképpen meg kell őrizni. De alkalmanként valamilyen cél, szándék érdekében mellette lehetőségünk van egyéb, akár hasonló imádság végzésére is. Ilyen például a három Üdvözlégy imádkozása.

A Három Üdvözlégynek külön súlya van. A Szűzanya Hackenborni Szent Mechtildnek (1200-as években élt) külön ígéretet tett, hogy aki naponta elimádkozza a három Üdvözlégyet (egy az Atya, egy a Fiú és egy a Szentlélek tiszteletére), annak az embernek halála órájában a Szűzanya lesz vigasztalója, támogatója. Az Úrangyalával el tudjuk imádkozni ezt a három Üdvözlégyet, mely közben a Szentháromság tiszteletére is gondolhatunk.



A muzulmán bevándorlók miatt kaptuk az égiektől azt a kérést, hogy a muzulmánok megtéréséért, vagy ha ez nem lehetséges, akkor legalább ártó szándékuk megszűnéséért imádkozzuk el *naponta háromszor az Úrangyalát*. A háromszor három Üdvözlégy és a közben átgondolható három imádság reálisan lehet olyan kedves az égieknek, hogy azért enyhülhet a muzulmán nyomás, mely hazánkra, de jelenleg különösen Európára nehezedik. Ne felejtjük, hogy nekünk, mint engesztelésre kiválasztott népnek hazánkért, és hazánkon keresztül Európáért és a Világért felelősségünk engesztelni!

*Jánossy Gábor*

\*\*\*

## **A Miatyánk hatodik kérése**

Számomra 2013. decemberben vált ismertté, hogy a francia püspöki kar kérésére Vatikán hozzájárult, hogy Franciaországban a Miatyánkban a hatodik kérést 2014. január 1-től módosítva imádkozzák. A „**ne vigy minket a kísértésbe**” helyébe a „**ne engedj minket a kísértésbe**” szöveg került.

Gyakorló ötgyermekes apaként a gyermekem kísértésbe vivése számomra elképzelhetetlen. Egy szerető apa a gyermekét soha nem viszi bele tudatosan semmilyen rosszba. Az egy másik kérdés, hogy nevelő cézzattal egyes esetekben nem emeli ki a kísértésből, a rosszból egy ideig, hogy megtapasztalja annak negatív hatását, és abból tudjon épülni a lelke. De tudatos belevitel a szeretet törvényével ellentétes! A magyar nyelv gazdagsága és hitünk alapján nekünk is meg kellene változtatni ezt a kérést a Miatyánkban.

A Szentírásban, Jakab levelében az alábbiakat olvashatjuk: „Senki se mondja, aki kísértést szenved: „Isten kísért”, mert Isten nem kísérhető a rosszra, maga pedig senkit sem kísért” (Jak 1,13). Tehát a Szentírás egyértelmű ezen a téren, nem tudom, miért kell ragaszkodnunk a mai gyakorlathoz.

(Ezen kéréssel a Püspöki Konferenciához fordultam, mint az Alapítvány elnöke, 2015. februárjában, de mindezidáig választ nem kaptam.)

*Jánossy Gábor*